

tuổi ngọc

tuần báo của yêu thương

Wason
AP 215
J 924 +





CHỦ NHIỆM CHỦ BÚT :

QUẢN LÝ :

THƯ KÝ :

PHÁI VIÊN :

VŨ MỘNG LONG

ĐẶNG XUÂN CÔN

ĐINH TIẾN LUYỆN

PHẠM ĐÌNH THỐNG

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ NĂM

9B15_Thánh Mẫu, Chí Hòa — Hộp thư : 1146 — Điện thoại : 40822

VĂN

còn một đời để xa nhau
hương mùa cũ
im lặng
tiếng hát với phím đàn
ngày tàn hạ
khí xanh nổi nhớ
ngày tháng trắng
tình ca dao
đã sang mùa
trên ngọn tình sầu

HOÀI DIỄM TỪ

ĐAN HOÀNG

THỤY CHÂU

BTN ANH

ĐÔNG T.V.

MÂY NGUYỄN

SỢI TÓC DÀI

NGUYỄN LĂNG DU

LÂM THỊ THANH HƯỜNG

TÔN NỮ THU DUNG

THƠ

ngô cang. bụi hữu miên. lũy đức nghiêm. châu uyên. hạ mây.
trầm thụ du. nguyên thị xuân dung. cao nhật quỳên. phạm
miên trường. phạm chu sa

TRUYỆN DÀI

anh chỉ yêu dấu
mưa nguyệt cầm
một chút mưa thơm
người con gái mắt nai

ĐINH TIẾN LUYỆN

TỪ KẾ TƯỜNG

MƯỜNG MÁN

KIẾN VÀNG

MỤC THƯỜNG XUYỀN

biết một biết mười
chạp phở
bệnh mới lớn
giới thiệu những cây bút tuổi ngọc
tuổi ngọc và bạn ngọc

NGUYỄN THẾ

TÒ HỢP KIẾN

NGUYỄN TUẤN ANH

TUỔI NGỌC

TÒA SOẠN

BIÊN LAI SỐ 597/BTTNBC NGÀY 24-4-1971

tuần lễ từ 05-7-1973

đến ngày 12-7-1973

số 109

năm
thứ
ba

giá 80đ.

MƯA
HỒNG

NÓI
VỚI
NGƯỜI
TRONG
MỘNG

ANH YÊU DẤU, VẪN BIẾT ANH LÀ NGƯỜI ĐẾN từ trong giấc mộng, đến từ bên kia bờ sương khói của dốc mơ, mà lạ ghê anh hử, em mãi thương mãi nhớ đến anh. Thế thì, có phải không hử anh, một sợi khói mong manh như mây đã vương vào đôi mắt của em, cho nước mắt rơi mãi không thôi, đắng ngắt miệng môi...

Anh ạ, em vừa nhìn thấy rồi đó cơ, hai chú chim con xinh xắn đang dụi mỏ vào nhau, thực quẩn quýt thực dễ thương dưới giàn hoa giấy trắng xinh, em yêu hình ảnh ấy quá thôi. Và một chút xót xa, em lại nghĩ đến anh, cho đến bao giờ nhỉ? Có ngày em dựa đầu trên vai anh để đan những ngón tay của anh và của em vào nhau và để những sợi tóc chảy dài trên vai anh. Người yêu dấu ạ, thương yêu' em biết, mãi mãi chỉ là những hạt sương long lanh mờ ảo mà thôi, thế cơ, mà em mãi vờn bắt, thế cơ, mà trái tim em mãi thồn thức mà tâm hồn thì, như ngàn ngơ xa vắng..



Buổi chiều hôm qua, ngồi trên phiến đá ở triền núi Bửu Long, thật tĩnh cờ, em nhìn thấy những cái tên quẩn quýt nhau và cũng thật tĩnh cờ, anh yêu dấu ạ, em nhìn thấy mình lẻ loi, cô độc. Có nhìn thấy cho em không hử người, trên đôi mắt, một giọt nước mắt vừa nhỏ xuống nhòa nhạt, mặn mà... Buổi tối, em nằm ngoan đắp chăn ngủ và nghe giọng hát của người ca sĩ chim vào trong đêm tối... «Tìm nhau khi nắng đỏ, tìm nhau khi trăng tỏ, tìm nhau như chim mộng tìm người mơ...» Anh ạ, có nên không nhỉ, tìm đến nhau trong mộng mơ, hay là, mãi đuổi bắt nhau, trong thương nhớ.

MƯA HỒNG

nhớ phố mưa

Quê xa, thương nhịp Trường Tiền
Đông Ba mấy chuyến qua miền Bao
Vinh

Thương em tóc thả ngay tình
Xuôi vai, anh nhớ chuyện mình năm
xưa

Huế ơi ! anh nhớ phố mưa
Mùa qua mùa lại tiếp mùa quanh
năm

mộng đẹp

Chao ơi, đời em quá đẹp
Mộng tròn vuông, mộng an lành
Mái tóc dài luôn có kẹp
Dịu hiền em nụ cười xinh

Ta đi qua những núi đồi
Nhớ ơi là nhớ quê nghèo mưa bay
Mưa bay mấy phố chiều nay
Ta đi xuống núi hết ngày tháng năm
NGÔ CANG

trời mới giao mùa

Ngàn sợi gió đi qua hàng lá ủa
Có tàn phai trong đây mắt ngày xưa
Mi chợt khép và nước mắt nồng bảo
nhỏ

Nàng đã đi khi trời mới giao mùa
Ta đứng đợi : buổi chiều mưa rất
nhẹ

Một chút gì như sương khói cay cay
Trong khóe mắt một lần em đã tỏ
Em yêu anh như cây lá yêu rừng
LŨY ĐỨC NGHIÊM

đứt quai guốc ngọc

Hồn tôi vương tóc cô nương
Chân se sẻ gõ nhịp buồn phố trưa



Áo cô nương trắng thu xưa
Nón che nghiêng bước chân vừa
đội nhau

Bên sân lá đã thay màu
Theo cô mưa nắng áo nhàn tương
lạ

Thanh xuân trải lụa sương mù
Mời cô nương ngự trong thơ tôi
hiền

Mai cô chạy giữa đường tìm
Đứt quai guốc ngọc tôi đến nụ hôn
TRẦN THỤY DU

mới lớn

Tan trường trời đỏ nắng vàng
Trăm con bướm nhỏ xếp hàng chờ
ai

Trăm lá áo tiêu thơ bay
Trăm đôi mắt ngó...má hây hây hồng

yêu thương

Chiều nay qua lối không người
Có con chim lạ hót lời ca xưa
Gió chiều ru lá dong đưa
Nắng ru mắt biếc, nắng trưa thơ
vàng

sinh nhật mùa đông

Nghe chuông như đã vào đông
Mười lăm ngọn nến thơm hồng tuổi
em
Nghe như một chút êm dềm
Là vàng tình phỉn đan mềm lối xưa
NGUYỄN THỊ XUÂN DUNG

phượng

Giữa lòng mây trải chiều nay
Có đôi vạt áo Phượng bay chấp
chùng
Hư trời mưa một bến sông
Và tôi ngáy dại nhìn không muốn về
Phượng nghiêng lả nụ cười hờ
Xát hồn tôi một thuở vừa chớm yêu
CAO NHẬT QUYÊN

ru ta

Ngủ đi. Ta cố ru ta
Ngoài kia trời đã nhạt nhòa bóng
đêm
Ru ta bằng những ưu phiền
Phố xưa xe ngựa đã mềm gót chân
Ngủ đi, ngủ giấc nồng nàn
Quên thôi quên hết nhọc nhằn đã
qua

Mai về bến cũ sông xưa
Xác thân rã mục nghe mưa ngậm
ngùi

Ngủ đi, ngủ hết một đời
Mất im hồn lắng nửa vui cuộc cờ
Ngoài trời mưa đã như mơ
Giọt xanh xám đọng, giọt ngơ ngần
buồn

Ngủ đi, ngủ giấc hao mòn
Quên thôi cho hết mộng còn trên
cao

PHẠM MIÊN TRƯỜNG

chiều về, qua ngõ

Chiều về qua ngõ giàn hoa giấy
Ơi thương dáng đó bước hoa gầy
Hoa đỏ và tình anh nhuộm tím
Một màu buồn ngơ ngác mây bay
HẠ MÂY

mây thuở trước

ngày xưa mây bỏ lang thang
tiếng chim gọi giữa chiều vàng thiết
thà
áo em trắng mượt đôi tà
bên cầu nghiêng nón nhạt nhòa buồn
theo

phượng nào lá rụng hắt hiu
nhớ em lòng cũng tiêu điều hoa trôi
láng láng cánh nhạn bên trời
bèo xa bên lạnh mây đời non thơ

tìm nhau dưới ánh trăng mờ
một mùa cỏ khóc hồn xưa ngậm
ngùi
biết không em những ngày vui
đã tàn theo gió bên đời chờ mong
còn trong ta giọt sương trong
cùng rơi cuối vực phiêu bồng cỏ hoa
CHÂU UYÊN

bến đời cũ, nhớ người

Qua đời ngã bóng nhìn hoa
Mới hay tình đã xót xa bao giờ
Nghìn trùng cách biệt người xưa
Yêu nhau buổi ấy mùa chưa kịp
vàng
Bây giờ cách biệt đo ngang
Tôi bên đời cũ nhớ tràn bến sông
Đưa tay ngắt ngọn cỏ bông
Tình lên tiếng gọi, người không
thấy về

BÙI HỮU MIÊN



ĐÀ SANG MUA • LÂM THỊ THANH HƯỜNG

Quay phắt lại, bắt gặp đôi mắt của chàng « K » nhìn em cười. Em xấu hổ chết được vậy đó. Con mưa buổi chiều kéo lê thê vừa dứt và em đứng khóc lẻ loi ngoài hành lang vắng từ bao giờ. Bàn tay mềm sũng nước. Bạn em đi đâu hết rồi, còn một mình đứng đây than khóc thôi sao? Anh chàng « K » kỳ lạ ghê đi, người ta đang khóc mặt « xị » thấy mờ, theo gạ chuyện hoài xấu hổ chết được. Em chạy nhanh vào lớp hai tay dấu mặt, rơi xuống ghế mệt mỏi, để đôi mắt bơ vơ giữa hư không, rồi nhìn ra nói dừng khi này. Bóng anh chàng « K » đi tới lui trên hàng lang vắng, lòng em nghe buồn bã quá đỗi... « Bây giờ tháng mấy », hình như có ai nói câu đó rồi phải không Tica? Buổi chiều em ngồi đây này. Qua khung cửa sổ, màu nắng vàng sau cơn mưa rớt trên những tàn cây xanh lá bên kia con đường N.Q. xa tắp. Từ bao giờ em yêu màu nắng đỏ vô cùng. Và hồn em sau rỗng tuếch thế này hở? Chút âm ứ đọng lại trên khung cửa kính, em biết ra rồi cơn mưa vừa đi qua, buộc em lại ngồi đây viết cho Tica trong không gian và thời gian mơ hồ chìm khuất, nên « bây giờ tháng mấy » hở Tica?

Làm sao em gặp lại Tica để nói cho cô bé hay rằng con chim hoàng oanh đã thôi hót trong lồng từ ngày em xa thành phố cũ. Em nhớ L. thật nhiều. Boslu đã bỏ đi rồi. Những niềm đau không nói lên ngôn từ luôn luôn quẩn quại trong em. Tica thấy không, rằng bây giờ chỉ còn là sự hoài niệm thôi sao? Em rơi nước mắt trên chần gối những hôm nằm một mình ở căn gác trọ. Niềm đau là nỗi chơi vơi không cùng. Đời sống quay tít và em rơi xuống nằm cạnh dòng sông như một thoáng

lòng cờ. Tica đâu biết, anh chàng Boslu của em đâu biết, những giờ học ở lớp không dung em cười như điên, rồi trở về em khóc một mình. Những tình cảm nào xô dạt trong trái tim ốm yếu của em làm thành những ngọn sóng xô xa. Em chao đi một vòng, trí óc lảo đảo chấp chờn bóng của những khuôn mặt thân quen. Tica ngàn đời yêu dấu. Có nhớ không hôm nào đưa tiễn, buổi tiệc tàn trong không gian buồn mênh mông, bạn bè kéo nhau về. Tica hát cho em nghe bài gì đó mà: « Lên xe tiễn em đi chưa bao giờ buồn thế, trời mùa đông Paris suốt đời làm chia ly... » Mặc dầu giữa buổi trưa đầy nắng, nhưng nghe chừng cõi lòng băng giá. Bây giờ, Tica ở bên trời xa lắc lê thê đó, còn em, mỗi ngày ngồi đây bên thềm đầy lá sao rụng hát nghêu ngao. Em nghe tư bề tiếng âm thanh gì khô mà điệu vơi. Buồn muốn khóc vậy đó...

Suzuki, suzuki... hấn đứng khoanh tay dưới chân cầu thang nhìn em mỉm cười. Em nghiêng đầu và nói:

— Đừng tưởng bở, không phải em nói chiếc xe gắn máy của anh đâu.

Em nhảy hai bậc thang một đi xuống nhìn hấn. Trông hấn dễ thương như con mèo tam thể của em ở nhà. Hấn ta nhìn em cười. Gì quê. Đã bảo người ta không thèm cười mà.

— Cô nhớ hát bài gì đi chứ.

Còn bảo em hát nữa hả? Quê dzậy. Em đâu có biết hát.

— Thì hát đại bài gì đó.

— Đã bảo không biết hát, thì hát «đại» làm sao được.

Hấn làm thỉnh. Trông hấn «văn nghệ» lắm. Cây đàn lúc nào cũng mang bên mình. Em thích con trai biết đàn hết sức. Như Boslu của em đó mà... Em cười như điên suốt buổi sinh hoạt có hấn đó, Tica. Còn lại chỉ là những nỗi buồn mênh mông dành cho một chuyến đi thôi. Em nhỏ nhoi và cô đơn, ngồi thu mình trong lòng ghế hẹp, em bao giờ cũng một mình sao. Mẹ bảo em lớn rồi mà như con nít. Người bảo em sắp làm cô rồi mà hay khóc lắm vậy. Em đâm sợ, sợ cho đến khi lời giảng bài cũng chỉ là những lời hoài niệm.

Bởi tự nỗi buồn của em không phải là nỗi buồn độc nhất, mà là sự dầy nỗi buồn kết chuỗi lê thê. Từ một nỗi đau kéo ra những nỗi đau khác không có thứ tự thời gian... Im lặng! Tiếng ai hát bay vút không trung thế hở. Thôi bỏ đi để người ta còn ngủ vơi chứ. Hát gì «em sòm» quá vậy. Mà không, hát nữa đi người. Em cố thức để nghe người hát đây. Người là ai mà hát hay quá vậy. Hát nữa đi người. «Thà

nghư giọt mưa» đó mà. «Người từ trăm năm về qua trường Luật... Người từ trăm năm về qua...» Người giống Boslu quá. Người lạ quá, nhưng nghe chừng đã gặp gỡ nhau từ muôn kiếp thân quen. Âm thanh nà vỡ rơi trong nhịp tim rối loạn của em đây rồi. Mà người còn hát nhiều bài nữa. Bài nào nghe chừng cũng làm đau xót trái tim, cũng làm em nhớ anh chàng Boslu quá đỗi. Làm em nhớ tiếng động cơ nổ dòn ở quán D.T. đồ về phố chợ trong một thời nào xa khuất. Lại làm em nhớ L, anh chàng thi sĩ học trò. Đã bảo cuộc đời em phải có âm thanh của nhạc và âm điệu, của thơ đi vào đời sống cơ mà. Người lại va chạm vết thương cũ của em rồi.

Đã nói em hay khóc vu vơ lắm; bởi từ bao giờ em hay khóc lóc như một Morris Finestein vậy đó, L. ơi, người còn hay qua đại lộ H.B. như ngày nào em đi dưới mưa không? Cho em tạ từ một đoạn đường quá khứ rong rêu. Nói rằng em cũng bỏ luôn sân trường V.K. ngày nào. Mặc dầu, em nhớ thật nhiều dãy hành lang cao vút trên lầu ba ngày xưa em đứng khóc đó, và vẫn thương hoài con đường trường Luật đầu yêu. . .

Em ngồi trên băng đá, dưới gốc cây bông sứ này hát nghêu ngao đây. Những câu ca chấp nối buồn tênh. Em biết, chỉ mình Tica dành cho em tình cảm đặc biệt thôi (Tình thương mà suốt đời em mỗi mất đi tim). Chỉ mình Tica thương em trong mọi trường hợp, khi em kém, cả khi em hơn Tica nữa. Em đâu có cần ai thương hại. Tình thương đúng nghĩa mà Tica dành cho em rất hiếm, nhưng thương hại thì quá dư thừa trong đời này đó ạ. Bây giờ, xa Tica em nghe thiếu vắng vô cùng.

Đố người tại sao em đứng khóc trong buổi chiều mưa này? Nói rằng em không là «thá» gì, em dở lắm mà không ai chịu tin. Chẳng thà ông nghĩ em như vậy đi mà thành thật ông ạ. Ông khen em làm chi, làm sao em chịu nổi những lời khen hóa thân thành những lời chê buồn bã. Cũng như niềm vui biến thành nỗi buồn đau xót lắm ông ơi. Thế rồi cuối cùng một chuyến đi cũng không xóa được nỗi đau của em. Đêm nay trở về, em ngồi đây một mình. Qua khung cửa sổ của căn gác trọ, em nhìn lên bầu trời, không một vì sao. Ngồi nghe tiếng đàn của bọn con trai hí-pi tóc dài bên xóm, loại nhạc thời trang rậm rạp: «Mal au fond du coeur oui j'ai mal...» Ôi! Sao trái tim nghe đau nhức vô cùng...

Ở đây không có bốn mùa Xuân, Hạ, Thu, Đông đâu Tica. Chỉ có hai mùa mưa nắng cho không gian vàng thành phố cũ, cho trái tim em lồi nhịp thương đau. Và Tica có biết không, trời bây giờ đã vào mùa mưa rồi đó...

LÂM THỊ THANH HUƠNG

tình ca dao



nguyễn lãng du

Chiều qua tan học về em chợt thấy người đứng một mình dưới gốc cây. Ngạc nhiên ghé đi là. Lâu lắm rồi mà người vẫn không thay đổi gì cả. Cái nhìn đắm đắm của người làm em đỏ hồng đôi má, luống cuống đôi chân. Tối nay rồi em sẽ lại khóc một mình bên cửa sổ. Khóc vì sung sướng đó người ạ. Ba má lại mắng em rằng con gái của ba má sao ưa khóc vu vơ, sao ưa buồn lắm thế! Tại người hết đó. Người trở về mang hạt bụi theo gió vương vào mắt em...

Tối nào người đến nhà tìm em, em sẽ giận người cho coi. Ai biết người bỏ đi mà không nói với em một lời nào cả. Muôn đời người vẫn bất cần và khó hiểu. Như hôm nào đó người đến nhà, khi chỉ có một mình em ở nhà. Và suốt buổi chiều, người ngồi bên em dưới gốc me sau nhà không nói chuyện với em một câu nào cả. Em tức người ghé đi. Em bật khóc thật dễ dàng. Người nhìn em triu mến nói: «Sao Nga hay khóc thế? Im lặng là ngôn ngữ cao quý nhất của tình yêu đó. Ngồi im lặng bên nhau, ta hiểu nhau hơn là nói với nhau, bằng lời nói đầu môi...» Và em mỉm cười với người...

Em cứ tưởng là người đi mãi theo chuyến xe của người rồi chứ. Sao người cứ ôm mãi trong lòng giấc mộng lãng du? Nhưng hôm nay em từng bừng nở hoa, vì tờ thư cũ nằm ngủ quên trong cặp sách học

sách học trò đã được em nâng niu đọc lại. Tờ thư là bản chúc thư tình yêu người gởi cho em trước đây. Hôm nay người đã trở về với con đường xưa rồi đó. Đừng bao giờ ra đi nữa nhé người...

Chiều nay người liệu ghé đi. Đang học giờ toán học bữa khó trời người vào xin phép thầy giáo cho em về. Người nói dối thầy thật ngon lành. Rồi cả buổi chiều hôm đó hai đứa lang thang qua những cánh đồng hoa dại nở rực rỡ. Bây giờ là mùa Xuân, cỏ xanh êm đềm dưới chân. Bướm vàng tung tăng tình tự với những bông hoa mới nở. Gió thổi tung bay mái tóc và tà áo trắng của em. Dừng chân bên bờ một giòng suối xinh xinh. Người cầm tay em nói nhẹ : «Nga trông thật giống một nàng Công Chúa trong chuyện cổ tích». Em sung sướng trả lời người : «ghét anh ghê». Khi hoàng hôn xuống, mặt trời nằm yên bên kia dãy núi, người đưa em về làng mang theo tà áo dài một chút hương thơm của hoa đồng cỏ nội.

Sáng mai đi học thế nào mấy nhỏ bạn cũng chọc em. Và em sẽ ngượng ngùng cúi mặt. Tụi nó vẫn bảo rằng người của mi bình như linh hồn ở trên trời. Tại người đó ! Tại người hay nhìn trời và suy nghĩ vẩn vơ. Em sẽ giận người vì người làm em phải ngượng và xấu hổ với tụi bạn. Nhưng giận một chút thôi. Để bắt người năn nỉ em và hứa kể chuyện cổ tích cho em nghe. Làm sao em giận người lâu được khi đôi mắt sâu thẳm của người nhìn em như chế diễu.

Tối nay em sẽ thức thật khuya để viết tiếp cuốn nhật ký bỏ dở từ lúc người đi. Em vẫn có thói quen viết nhật ký vào lúc màn đêm đã buông trùm xuống vũ trụ. Nhưng thói quen đó em bắt chước người đó. Vì người thường nói với em rằng lúc đêm tối, khi yên lặng đã trở về, tâm hồn ta lắng đọng lại để trở thành trong suốt và an bình. Cuốn nhật ký trang đầu tiên viết :

«Đêm nay người theo em suốt con đường dài làm những bước chân em bối rối. Người hỏi tên em làm mỗi em cần mãi sợi tóc xốt xa. Để tôi nằm một mình em thấy một chút gì khác lạ đã ngủ yên trong tâm hồn em...»

Ánh nắng ban mai dọi qua cửa sổ đánh thức em dậy. Một ngày hạnh phúc nữa lại bắt đầu. Hai con chim sẻ riu rít trên cành cây hồng rừng. Bạn thân cứ nói mãi rằng chúng mi giống như đôi chim nhỏ bé trong ca dao. Tình yêu mỏng manh như sương khói.

Những ngày sau đó người không còn tới nhà em ; người cũng không đứng đợi em trước cổng trường mỗi chiều tan học. Mùa xuân đã qua đi để mùa hạ tới. Em biết rằng người lại đã đi rồi.

NGUYỄN LÃNG DƯ

GỌI SUỐT MÙA HƯƠNG

PHẠM
CHU
SA



1. Hương. Hương. Tôi gọi suốt mùa Hương
Chiều lặng. Chim bay. Mây rợp phố phường
Tôi hát một mình trên triền dốc thẳm
Đầu cúi như lòng, chân lún mù sương
Tôi đi. Tôi đi. Ngày chìm tiếng hát
Ôi mùa trăng cũ trôi lênh đênh
Tôi chết ngợp màu vàng quá khứ
Áo hoàng hoa lộng gió buồn tênh

Trên chuyến tàu về quê hương thơ ấu
Hồn chất đầy hoài vọng. Và hai tay
Ôm nỗi nhớ em tràn hơi thở ấm
Đời anh buổi chiều và những cánh chim bay

Tôi trải mộng vàng suốt mùa hoa
Mùa chim bay lạc mất mong chờ
Hương. Hương. Tôi gọi ngày hấp hối
Thân tôi tan biến thành sương mơ
Hương. Hương. Em là bóng trăng âm
Rọi sáng đời anh nổi lòng thẳm
Anh mê ngủ trên ngày tháng bệnh
Chiếc lá khô nào rơi động chút sầu cam
Hương. Hương. Tôi nhớ dòng máu nóng
Ngọn gió xô tràn xuống trái tim
Anh còn mãi lời sầu ca thứ nhất
Và nụ cười thơ dại môi em

2. Xin tạ lỗi cùng nỗi buồn và bóng tối
Tạ lỗi thơ ngây và nụ cười
Tôi đứng giữa hai bờ sáng tối
Tôi hân hoan và buốt nhức tim người
Tôi sung sướng ôm ghì quá phứ
Tôi rộn ràng chào đón tương lai

Hương. Hương. Tôi khóc trong chiều nay
Hương hồng nhưng còn ngát những sớm mai

PHẠM CHU SA

6-72

NGƯỜI CON GÁI MẮT NAI



PHONG SỰ TRUYỆN ● KIẾN VÀNG

— Ở đâu mà anh hái được vậy?

Hải tiếp tục phiêu:

— Cây cao tận nóc nhà, phải đá dạt mấy con chó bẹc-giê nhà người ta anh mới leo lên hái được. Lại còn bị người ta rượt theo nữa chứ.

— Hoa chi mà thơm ghê há.

Đó là thứ hoa nở trắng vào mỗi mùa hè. Hoa Ngân hương thơm nhẹ thoảng trong gió, hương thơm lẫn trong sương đêm ngan ngát ánh trăng, Hương thơm khiến ta nhớ tới một mái tóc hay một chuyện tình bằng bạc thuở niên thiếu. Quyên Quyên đem nhánh hoa cắm vào cái ly thủy tinh ngập nước đặt trên bàn học nhỏ. Đó là một bình hoa đầu tiên mà con bé có riêng một mình. Buổi tối khi ngủ con bé còn chúm mũi trên nhánh hoa mấy lần và nhớ tới hai chữ *tuyệt vời* mà anh nó đã viết trong mẫu giấy lúc *Lan* chiều.

Những nụ hoa Ngân sau một đêm, buổi sáng thức dậy đã nở đầy đủ những cánh. Cả một ngày Quyên tới lui thăm nhánh hoa của mình hoài, hôn nó hoài. Đến chiều, có lẽ qua một cơn gió nào lọt vào phòng, những cánh trắng nhỏ xíu lia nhau rơi rụng lả tả chung quanh bờ ly. Hương thơm còn vương lại một chút trên nhánh hoa trơ lá rồi chết mất. Quyên cảm thấy buồn buồn. Đó là một sự tiếc nuối thành hình, đầu tiên.

Nguyễn Thị Quyên Quyên. Và nàng lớn lên. Mười tuổi nàng đã có những nét đẹp. Đẹp sống ở mắt nhìn. Có cậu con trai mới lớn nào đó tình cờ ngang cổng ngó vào, rồi dao động, rồi cuống quýt bước chân. Những bước chân làm quen với những bước chân và có thể có những

buổi chiều chẳng còn là tình cờ, chàng sẽ tha thân đi lại ngoài cổng nhà người con gái nhỏ nhiều lần. Đi qua lại thôi, và chàng ngơ ngẩn biết. Ừ, thì trên trời có mây. Nhưng là những dao động, những cuống quýt đầu, chàng mơ hồ thấy trong hơi thở mình sống có một câu thơ nhỏ đó mà mình chưa viết ra được. Người ta sẽ chẩn bệnh cho chàng. Bệnh mới lớn, rồi tuyên bố rằng trái tim yêu dấu của chàng sắp bị thương. Bị thương xoàng thôi, thoát đầu tiên bệnh trạng nào cũng thế, thời gian nếu không là liều thuốc tự nhiên thì bắt buộc sẽ biến chứng. Và thường là biến chứng, rồi bệnh trở thành trầm trọng. Nhưng bây giờ là khoảng thời gian trời đất xung quanh đây còn thanh thản lắm, còn hồn nhiên lắm. Lá cây không dám làm những cơn mưa lớn, khe rưng rưng ngọn rồi khẽ lặn trên đất đùa nghịch với sỏi đá và tình cờ hôn vào gót chân son của nàng, người con gái mười tuổi đang chơi lò cò trong sân với đám bạn.

Quyên Quyên tung hòn chàm lên cao cho rơi xuống giữa sân:

— Thôi không chơi nữa.

«Nhà cửa» gầy dựng được dăm ba cái tung hô hết, xóa mờ hết trên sân. Mấy nhỏ bạn ngơ mặt nhìn nhau, nhìn Quyên:

— Sao không chơi nữa, tới phiên bồ mà.

— Không thích chơi nữa là không thích chơi nữa.

— Khi không bỏ ngang xương hà.

— Lần sau nghỉ, cho Quyên chơi một mình Quyên.

Hai đứa bạn giận bỏ về, Quyên tha thân nhặt những ngọn lá rơi rụng trong sân xếp thành một xếp ngay ngắn đếm trong tay như đếm giấy bạc. Con bé ngồi trên ghế đu đưa đưa đôi chân và chơi với mấy ngọn lá.

Sau đây là cuộc đối thoại tưởng tượng giữa lá và người:

— Lá ơi sao lá màu vàng, ai tô màu cho lá?

— Lá màu vàng vì nắng màu vàng. Lá vàng vì có những buổi sáng và những buổi chiều.

— Rồi sao màu vàng mất đi, lá khô cong queo chết thành màu nâu. Lá ơi, tại sao rồi lá màu nâu?

— Lá màu nâu bởi đất màu nâu. Lá chết là vì có những buổi sáng và những buổi chiều.

Quyên Quyên đứng lên tung hết đám lá gom trong tay, những ngọn lá vàng lại sống thêm một lần nữa đoạn đời sống chao trên không của nó, rồi yên nghỉ ở một mộ phần nào đã dành cho mình. Đất là quê hương của muôn loài muôn vật. Đất là quê hương thân ái của sự chết và cũng là sự sống riêng của cỏ cây muôn đời. Những ngọn lá mai kia rồi

rũa mục, rồi tan biến, có bao giờ đợi hóa kiếp ? Quyên Quyên làm sao có thể hiểu hơn thế, đời sống của một ngọn lá và những ước mơ của nó. Con bé đuổi bắt chiếc lá đang chao lượn trên không, tưởng rằng sẽ nắm được nó trong tay nhưng chiếc lá vô tình đã bay sang tận sân nhà bên cạnh.

— Mi khó thương ghê nơi.

Quyên Quyên đứng ở bờ rào ngó qua, chiếc lá cài vào bụi ruối nhà chị Nhã Đoan nằm đó, ngoài tầm tay với của con bé. Tự nhiên Quyên Quyên có ý định phải bắt chiếc lá ấy bằng được. Bờ rào hoa giấy bây giờ đã đan kín cành, gai to như những cái đinh dử dẩn. Cái thùng sắt tác phảm nổi tiếng của anh Thái dạo nào bây giờ đã đổi dời vị trí, vì thời gian và vì thời tiết, nó không còn đứng ở chỗ cũ nữa. Cũng như anh Thái và chị Nhã Đoan, đã có những lối đi thênh thang khác của họ. Chiếc thùng sắt rỉ sét sau hai mùa mưa đã chìm xuống đám cỏ hoang ở một xó xỉnh trong vườn cũ. Quyên đứng đó, vạch một đám lá ngó qua, sân nhà bên cạnh chợt có tiếng dép. Chị Nhã Đoan giật mình khi thấy đám lá bờ rào lay động, đứng sững. Một lúc sau người con gái mới lên tiếng :

— Anh hử ?

Quyên cười khúc khích, đĩnh chính :

— Em mà, chị Nhã.

Người con gái reo lên : Quyên Quyên, và tiến sát lại bờ dậu :

— Chi đó Quyên ?

Quyên ló đầu qua :

— Chị nhật cho em chiếc lá kia đi.

— Đâu ?

— Trên cây-con-voi ở đầu sân nhà chị đó.

— Chi vậy ?

Quyên không trả lời. Chiếc lá được chị Nhã Đoan nhật trao cho theo lời yêu cầu.

— Sang đây chơi với chị đi.

— Em ngại ra cổng lắm, mẹ hay hỏi đi đâu vậy.

— Khỏi, ở đằng này có lối qua nè.

Bờ rào thoát tiên là những hàng kẽm gai thưa. Sau đó vẫn còn những hàng kẽm gai nhưng đám hoa giấy đã «mặc áo» cho nó thành một bờ rào xanh lá đỏ hoe trông có vẻ hiền lành hơn, dễ thương hơn một sự ngăn chia giữa hai nhà. Bờ rào ấy Quyên Quyên không ngờ có một lỗ hổng lớn vừa một người chui qua. Người con trai lảng giềng đã có tác phảm đặc biệt này từ bao giờ không ai biết. Chàng đã qua thăm

nhàng bằng lối «thor mộng» này và cũng rất có thể là nàng một lần khác. (Các ông cụ bà cụ biết hẳn là phiền trách lắm. Nhưng bất quá thì cũng như các ông cụ bà cụ của thuở nào đã phiền trách nhà nho Tố Như. Rồi thì thời nào cũng có những Kiều giả bộ rớt trâm, có những Kiều xé rào sang thăm người bạn láng giềng để ngâm nga «tao đàn» hoặc bàn chuyện văn nghệ. Và thời nào thì cũng đầy rẫy những thư sinh Kim Trọng giỏi tán tỉnh và khôn lanh như những con sói trẻ. Họ hét to lên rằng : Thời của chúng ta và họ sống tung tuổi trẻ của họ lên trời. Nghĩa là thời mà tình yêu đứng hàng đầu, quan trọng đến nỗi có thể ngâm độc được rồi chết lẩn quay ra không thiết gì khác. Thời của Roméo và Juliette, chẳng hạn. Thời của Quốc Thái và Nhã Đoan, chẳng hạn.

Chị Nhã Đoan kéo tấm phen tre bình phong về một bên cho Quyên

Quyên chui qua :

— Hồi nãy chị giật mình tưởng anh Thái chứ.

Quyên Quyên vuốt tóc, cười cười :

— Em vừa làm con chó con hổ chị, con chó con chui qua hàng rào.

— Vào đây chơi với chị.

Chị Nhã Đoan định lôi Quyên vào nhà nhưng Quyên đòi ngồi ngoài sân.

— Chị đang làm gì vậy ?

— Móc cái khăn bàn nhưng moi mắt quá phải bỏ dở. Chị có cái này để dành cho Quyên đây.

Một miếng bánh flanc vàng mới nhìn thấy đã thơm nức, Quyên đón lấy đĩa bánh và chiếc muỗng nhỏ phải dẩu một sự nuốt nước bọt ngay khi đó. Nhưng con bé ăn rất tự nhiên và rất tận tình, lòng đĩa sạch nhẵn, không còn sót lại dù một cặn nước đường.

— Bánh của chị ngon quá.

— Lần nào Quyên cũng khen ngon.

— Thật chứ bộ.

— Hết rồi đừng có nịnh.

— Thì để dành lần [sau.

— Lần sau chị sẽ làm cho em một lượt bốn chiếc cho em ăn phát ngân luôn.

— Bao giờ chị định làm, nhớ cho em sang xem với nha.

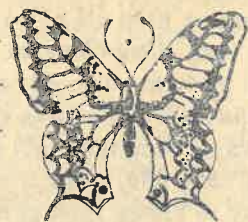
— Xem làm bánh ăn bánh mất ngon.

— Nhưng em muốn học mà.

— Cũng được. Nhưng em biết làm bánh ga-tô chưa ?

(còn tiếp)

**NHỮNG BÀI THƠ
HAY PHỔ NHẠC**



**TRÊN NGỌN
TÌNH SẦU
TÔN NỮ THU DUNG**

Đó không phải là một thứ tình yêu nồng nàn, đó không phải là một thứ hạnh phúc mật ngọt. Tình yêu, hạnh phúc, đau khổ, đau thương, chua xót... những thứ ấy làm nên thơ, nên nhạc.

Buổi tối ướt xối xả với cơn mưa đầu mùa hạ. Buổi tối với tiếng hát không thoát khỏi bốn bức tường cảm. Ngoài trời mưa mau, tay vuốt mặt không cùng. Hỡi người còn lang thang đâu đó, hỡi người lạc lõng trong mưa có cô độc như *bầy sê cũ* hôm hèm về ngủ muộn. Chiều trên mái xám, chiều ngã màu *rêu xanh* mà người vẫn chưa về trên dòng sông tôi lỗi. Dòng sông tôi lỗi. Tôi lỗi từ thâm tâm, từ linh hồn chúng ta hay tôi lỗi từ thời nguyên sơ nào do Adong — Eva để lại...

Trên ngọn tình sầu, tình yêu cũng bàng hoàng như nổi chết, tình yêu cũng cay nghiệt như cơn tuyết vọng không cùng.

Tôi nghe hắt hiu từ mắt em ngắt tanh

Môi thâm khô từ thuở định hôn người

Tình yêu không còn là một thứ tình được thánh hóa một chút lạ lùng nào đó trong đôi mắt em có phải báo hiệu cho một vỡ tan không bao giờ hàn gắn? Còn đâu những ánh nhìn rộn ràng thuở trước? Khép mắt đi em, quay lưng đi em còn hơn nhìn tôi ngắt tanh. Cho môi tôi *thâm khô từ thuở định hôn người*, hôn em. Chao ôi, tôi lỗi đã đầy đầy trong hồn khiến đôi môi trở màu bộ bạc. Chao ôi, tình yêu nồng một thoáng đã vội vàng vỡ cánh bay đi.

Ngày tháng hạ khi không mà trở rét...

Khi người về bốn mùa toàn là mùa đông, chu kỳ, ngày tháng dường như không còn nữa. Khi không, tự nhiên, không dừng, đột ngột, bỗng nhiên... Không chữ nào tuyệt vời bằng chữ *khi không*, nhẹ nhàng và dễ

thương quá đổi. Hai chữ mang âm hưởng của một sự thay đổi bất ngờ, đã xảy ra rồi mà ta vẫn còn bàng hoàng, ngỡ ngàng...

Sao khi không người ngoảnh mặt kiêu sa.

Một lần nữa, chữ *khi không* được lặp lại, có phải đó là lời trách móc nhẹ nhàng nhưng rất là chua xót, mỉa mai. *Sao khi không người ngoảnh mặt kiêu sa.* Tiếng thở than chùng xuống ở những notes trầm trầm âm điệu; tiếng thở than kể lể không đề gọi về một người tình phụ bạc, không đề níu kéo một cuộc tình đã mất hút vơi xa mà chỉ là một nhắc nhở âm thầm, đủ làm tê buốt trái tim. Một thời nào đó ta đã là của nhau, một thời nào đó tình yêu ngát đầy mộng tưởng. Hỡi người tình phụ bạc, hỡi người tình mau quên, thôi hãy lắng nghe tiếng chiều đi qua kỷ ức. *Thuở chân em còn riu rít âm thừa* tìm đến ta trong những lần hò hẹn. *Thuở lời em còn ru cho trời xuống thật gần*, ru cho hồn tôi yên ngủ, cho linh hồn nhập vào tình yêu, vào mắt môi và hóa thân khỏi nhạt, lan mất trên đỉnh ngọn tình sầu. Thuở ấy, cơn mơ yêu mị lãng đãng quanh đời. Và tình yêu, loài người đều đại khờ như nhau cả, đều là những con thiêu thân lao đầu vào đèn sáng mặc dầu biết rõ sẽ chấm dứt một kiếp phù du.

Con dễ buồn tự tử giữa đêm sương.

Tại sao tự tử? Đó là một trạng thái khủng hoảng vô cùng. Tự tử khi tuyệt vọng chán chường, khi không còn chi trên đời này quyến rũ. Con dễ mèn xưa đã mòn mỏi rêu gọi tình sầu.

Có con dễ mèn

Khóc trong đêm khuya

Mãi gọi tình sầu

Nên gầy xác xơ...

Khi tình yêu không còn là chất liệu ngọt ngào cho nồng môi, ngát mắt, khi tình yêu chỉ làm môi thâm khô và mắt ngắt tanh thì tình yêu — đúng hơn là độc được — đã tàn phá tâm hồn. Cái chết không cứu vãn được gì, cái chết không giải quyết được gì. Nhưng bấy giờ cái chết là một phương thức lãng quên tuyệt vời hơn hết. Một vùng cỏ xanh làm mờ chôn con dễ buồn tự tử. Một khoảng hư vô hiu quạnh cho người trút bỏ mọi phiền muộn, đau thương.

Bầy sê cũ cũng qua đời lặng lẽ.

Tất cả đều chết, đã chết. Không, đã ngủ yên, lặng lẽ trong năm tháng không có cái gì báo hiệu sắp hồi sinh.

Tình yêu đã mất bóng như hương tóc người xưa ngùi ngùi yêu
dấu. Tình yêu thân nhiên ngoảnh mặt ...

Người ơi, nhớ nhung từ đây ; người ơi, chia tay từ đây và cũng
lãng quên từ đây. Thôi ta quay về trả cho người một thời rộn ràng hay
nhảy. Hạnh phúc ta đã cạn khô theo dòng nước.

Em ở đó bờ sông còn ấm cát

Con sông tình vỗ mãi một âm quên

Bờ sông còn ấm cát, cuộc tình còn nóng con tim, môi hồng chưa
mờ vết nhớ. Vay mà đành vỗ mãi một âm quên, vỗ mãi một âm quên...
Có quên được không hờ người, hờ ta ? Có quên được không một tình
yêu mới vừa vượt mất, có quên được không một hạnh phúc sâu muốn
tưởng như chất ngất lịm hờn.

Tình yêu là viên thuốc đắng, mới ngậm vào đã nồng mắt, cay môi.

Đời sống là nỗi chết dài khi tình yêu đã đến bên bờ tuyệt vọng.

Đó, thơ Du Tử Lê và nhạc Từ Công Phụng.

Một thời để yêu và một thời để chết. Đâu còn thời nào cho ta đứng
lặng mà hoài hoài nuối tiếc chiếc bóng âm u.

Thơ và nhạc nuôi dưỡng tình yêu. Nhưng tình yêu là chất liệu
tối cần để duy trì thơ và nhạc.

TÔN NỮ THU DUNG

PHÁT HÀNH VÀO MÙA TỤY TRƯỜNG 73-74

THƠ CỦA NHỮNG NGƯỜI KHÔNG YÊU NHAU



LÁM VỊ THỦY

N

NGÀY THÁNG TRẮNG

T

SỢI TÓC DÀI

Người đàn bà không che dấu những giọt nước mắt lăn trên đôi
má gầy gò. Da đã xếp nếp trên vầng trán rộng, bên hai đôi má, ở khóe
môi. Người đàn bà thồn thức. Những giọt nước mắt già nua ấy đã rơi
trên trái tim của người thiếu nữ. Sự lạnh giá nào chợt đến, thấm sâu
tàn đày lòng nàng đây lên khóe mắt những giọt nước mặn nồng ứa ra
vì một kẻ vắng mặt.

— Tôi chỉ còn mong nhờ ở cô. Hy vọng ở cô có thể nói cho nó
trở về. Đưa con lang bạt. Đưa con bóp chết sức sống của mẹ già mà
không ăn năn hối tiếc.

— Cháu sẽ cố gắng. Nhưng cháu cũng không dám tin tưởng ở mình
vì anh ấy không còn nghĩ đến cháu như trước nữa. Sự ra đi của anh
ấy đã xác nhận rõ vị trí của cháu trong đời anh ấy. Nhưng cháu hứa
sẽ cố gắng hết sức cháu.

— Từ lúc nó ra đi, không đêm nào tôi có thể ngủ được. Đêm nào
tôi cũng cầu nguyện cho nó trở về, rồi thì với bệnh tình của nó, tôi
sẽ ra công chữa chạy. Xưa nó vẫn yêu thương tôi trên mọi sự, nay
theo chúng bạn, sa vào « cái thứ đó », nó không còn nghĩ đến ai nữa.
Tôi chỉ có một mình nó. Tôi chiều nó quá đổi mới nên nông nổi này.
Nếu cô vẫn còn nghĩ đến nó, xin cô hãy thương đời nó mà cứu
giúp cho nó.

Người thiếu nữ cắn nhẹ môi.

— Cháu hứa sẽ hết lòng.

Đêm mờ mờ trên bước chân trở về của nàng. Trong tâm hồn

nàng như có nhiều cánh cửa đã mở rộng. Gió qua bốn bề mang theo giá buốt. Và đông đưa tâm hồn nàng như gió đã đông đưa một giây tơ mỏng manh.

Trước mắt nàng hình ảnh người thanh niên hiện ra rõ ràng với dáng cao, gầy. Đôi môi cong cong thắm đỏ. Đôi mắt hóm hỉnh và nụ cười tươi. Màu xanh nước biển của vải áo chemise người thanh niên thường mặc. Có khi là áo trắng, trông chàng còn như là một học sinh trung học ngây thơ hiền lành. Người thanh niên dễ thương ấy đã gõ nhẹ lên cánh cửa tìm nàng và treo hình chàng đầy trong mấy ngàn tim của người thiếu nữ.

Cũng như chàng đã mở rộng trái tim chàng nồng nhiệt đón bước chân nàng qua. Giờ đây, chàng đã rũ bỏ tất cả, ra đi, làm kẻ lang thang không gia đình, không người yêu dấu. Không gì hơn những ảo tưởng chàng nuôi, dù một ngày những ảo tưởng ấy rụng xuống chàng chẳng còn lại gì ngoài đời khốn khổ đến tối của chàng ra.

Khi trở về nhà trong xó tối dễ thương của nàng. Những hoa cúc nhỏ đặt ở cửa sổ gần giường nàng nhẹ rung những cánh mỏng như chia sẻ cùng nàng những đớn đau nàng gặp phải. Đôi mắt đẹp trên tường đã mỉm cười cùng nàng và như đang thì thầm cùng nàng những lời nàng đã ghi trên mảnh giấy nhỏ dán bên dưới hình đôi mắt. — «L'espoir fait vivre; l'attente fait mourir» — Ở người thiếu nữ lấp bằng cát người bạn nhỏ đã tặng ngày nào đang «nói» trong đôi mắt những lời thầm — «Hãy thấp sáng đèn tình yêu bằng cuộc sống của người». Những nhân vật thần yêu quanh nàng đều đang chia sẻ cùng nàng niềm đau âm thầm nàng phải gánh chịu. — «Tôi sẽ làm được gì cho anh ấy?». Người thiếu nữ ngồi dựa lưng vào tường trong thế giới nhỏ bé lặng im của nàng. Thốt nhiên nàng thấy cần phải trút bỏ gánh nặng đang đè lên tâm hồn nàng. Chơi một khúc nhạc giữa đêm khuya. Những âm thanh trong vắt rót xuống lòng nàng sự cô quạnh lạnh lùng. Máu không nhỏ trên mười đầu ngón tay, nhưng những giọt lệ đã ướt đầm đìa trên đôi mắt. Nhạc cũng không cứu vớt hay giải thoát được gì hơn là đào sâu những thương đau sẵn có. Trả đàn lại cho sự lặng im. Trả âm thanh cho những giọng nhạc cổ tích.

Khi đắm chìm trong sự tịch mịch, nàng lại sợ hãi và cảm thấy cần có một ai chia sẻ cùng mình những gì nàng đang cảm thấy. Mở nút radio tiếng hát của người ca sĩ nổi tiếng ở bên kia bờ đại dương thì thầm rên siết... « Il ne faut pas pleurer, Je pars mais je reviendrai... » Chàng trở về như người ra đi sẽ trở về trong câu hát? Bằng cách nào trong một vấn đề quá tế nhị và sâu sắc, em có thể dùng để khuyên anh nghĩ lại và trở về cuộc sống bình thường như đời sống của bao nhiêu người khác? Nói với anh rằng em đã đặt tất cả nghị

vào tay anh, thì điều ấy anh đã biết, anh vẫn ra đi, vẫn đã chia sẻ cùng anh một đời sống cách biệt khác. Khuyên anh nghĩ đến mẹ già? Khuyên anh nghĩ đến chữ nghĩa? Khuyên anh nghĩ đến việc làm? Mọi thứ ấy anh đều đã biết và đều vất bỏ lại sau lưng. Đời sống, đôi khi cũng thật rộng không hề chẳng biết có gì cao cả hơn đề hướng đến. Hoặc là quá cao xa đề không thể với đến. Giữa thiên đàng và địa ngục chỉ có một trần gian này thôi sao? và khi không với thấu thiên đàng, chối bỏ trần gian là khi rơi xuống địa ngục? Như vậy thì em sẽ rời gì để anh nghe theo?

Vội mặt trong gối, hình dung đến chàng giờ này đang lang thang đâu đó trong thành phố, một thành phố bé nhỏ, nhưng chàng có những chỗ ẩn dấu kín đáo mà nàng thì không có đủ hiểu biết để tìm ra — đời sống tôi như con chim được nuôi lớn trong lồng làm sao tôi có thể biết được gì ngoài những chấn song ra, ngoài những thức ăn và những khuôn mặt quen thuộc giới hạn ra.»

«Cũng như đời sống của anh, em mãi mãi sẽ vẫn chỉ là kẻ lạ xa bay có chăng là những hiểu biết mơ hồ mà em khó có thể khám phá ra hết những gì ẩn dấu trong trí óc và con tim anh.»

«Chỗ cho nó trong gia đình không ai dám đụng đến. Phòng sáng sủa rộng rãi. Giường nệm phẳng êm. Nó không chịu ở. Nó đi theo đám bạn bé rong chơi hoang đường. Biết bao nhiêu đêm tôi chờ cửa, nhưng không đêm nào nó trở về. Có lẽ nó sẽ trở về một ngày tôi đã tàn hơi kiệt sức vì mỗi mòn đợi chờ nó. Có điều tôi biết là nó còn nghĩ đến cô. Trước hôm ra đi, nó còn ngồi lại sửa đổi đôi ba nét trên bức hình nó vẽ cô, xong rồi cuộn đem theo. Vì vậy mà tôi chỉ còn biết hy vọng rằng nó có thể sẽ nghe lời cô khuyên nhủ...»

Ma quỷ đã cám dỗ chàng tự thiêu thân mình bằng những hương khói đắng cay. Vẽ vời cho chàng những bóng hạnh phúc hão huyền còn mỏng manh hơn những chiếc bong bóng mưa.

Đêm sâu như đời của người khốn khổ. Người thiếu nữ bật kêu lên tiếng khẩn thiết, ôi Chúa cao cả ngự trị trong nhà kẻ có đạo mà con đang cư ngụ, xin Chúa cho con có đủ khôn ngoan để giữ chàng lại bên bờ vực thẳm này, và xin Chúa soi sáng trí óc chàng để chàng nhìn thấy đời ngay trở lại cuộc sống bình thường hợp đạo lý như bao nhiêu người bình thường khác.

Chương trình âm nhạc chấm dứt. Sự im lặng thăm thẳm hơn và nặng nề hơn trước. Hai con mắt mở lớn trong đêm tối nhưng không tìm thấy một câu trả lời nào trên đỉnh màn trắng xóa.

(xem tiếp trang 61)



TRONG THINH LẶNG

THỤY CHÂU

Một hôm tôi hỏi Hồng về cái thành phố ở trên cao mà em đã gửi lại suốt đoạn đời ấu thơ, nơi ngày xưa tôi cũng đã đi qua và đôi ngày cũng ở đó. Hồng trả lời tôi. Anh Phương có biết những « buổi chiều quanh năm mùa Đông » không. Thời ấy em mềm và nhẹ như tờ giấy. Bảy giờ sau hai năm ở phố lớn này em mệt quá. Tôi cười, khây một que diêm đốt thuốc. Thế Hồng có thấy anh cũng mệt lắm không. Hồng cúi đầu. Điều đó với em khó đoán quá. Em làm gì nhận xét nổi anh Phương. Tôi bỗng suy tư vợ vẫn gì đâu, song đứng dậy cầm đàn ra bao lơn. Hồng cũng theo. Tôi gảy đàn thật nhẹ, tiếng đàn xa xôi mỏng dẽ. Hồng hát một tình khúc nghe quen... « làm sao em biết mưa ngoài sông bay, lời ca anh nhỏ tình yêu anh... đây ». Tôi cười, nói sao Hồng lại sửa đổi lời của nhạc sĩ. Tại em quên, quên rồi hát đại vào. Có tiếng léo nhéo ở dưới sàn, một lát chị Hiền, Hà... chạy lên. Hà ngông nghênh — Anh Phương hứa coi chữ ký cho em, rằng mà anh cứ trốn hoài... Tôi cười ngoan — Đi đâu về mà diện thế. Hà cúi mặt e thẹn. Từ đó tôi biết. Tôi bắt đầu mang ơn lớn với gia đình Hà, trong nỗi cô đơn và quá nhiều phiền muộn hằng đông đầy, tháng năm bị vương vất buồn đời bốn chị em nàng đã cho tôi một niềm vui lớn quá. Dù sao tôi cũng là người, bởi thế một không gian tinh thần làm chân mỗi tôi đi về sao không dừng nhẹ quá.

Mùa mưa rồi đó. Thành phố hạ tuần và tôi, trở về lúc nửa đêm. Khuya, khuya lắm. Đèn sáng mong manh hòa hợp những tường với loăng văng. Tôi tưởng như tay trần màu da Lan đêm nào dơ vấy vấy: « Về nghe ». Một que diêm sáng rực, diều thuốc trên môi, thật đắng, thật cay, Ba năm qua vội quá. Còn nhớ? Còn thương? Thủa hai mươi ở lại sau lưng. Em mười sáu gầy mềm dáng ngọc. Em không phấn son. Đó là em ngày xưa. Em bây giờ mù mịt hủ em. Và cũng một mùa xuân có quanh xoáy buồn, buồn đã qua hay đang qua đó nhỉ.

Hồng nói với tôi. Anh Phương gầy như một que diêm. Tôi cười bảo rằng. Thi tâm tư anh, hồn anh lớn mập. Làm sao anh mập nổi. Hồng

tôi. Tu tưởng gàn dở ấy sẽ đưa anh tới đỉnh cao của nỗi buồn. Tôi cười, nói đùa đấy, anh chỉ muốn là một người thương, rất mong mà thôi.

Hà đài các, cung cách dịu dàng hỏi tôi. Bản nhạc « Em Bên Kia Đồi » tôi viết cho ai, trong không, thời gian nào, hờ anh Phương? Tôi cúi trong dáng ưu tư, chị Hiền đưa tôi một ly nho tím, tím như màu thiếu phụ hai mươi ngoài cửa chị, chị cười — uống đi Phương. Trừ Hà niu áo tôi — Trả lời đi « lá khô ». Tôi có tên « lá khô » do tên đặt. Tôi uống một ngụm nho tím, châm thuốc, cùng với khói tôi nói viết cho những người con gái tuyệt vời, viết lúc thấy buồn quá, khi đang đứng trên đồi Yu. 85 Đức Lập... tìm đường lên mây. Anh đã đi trên mây bao giờ chưa. Bao giờ anh chết. Chị Hiền nhăn mặt. Khiếp. Hồng cũng nháu mày. Anh Phương nói kỳ...

Tôi nhớ ngày còn trên Pleiku, một buổi tối mùa Đông lạnh cảm thấy Thụy ngồi ở cà phê Thiên Lý. Thụy nói mày thích nơi nào nhất ở cao nguyên này vào mùa đông? Tôi co ro trong áo ấm nhưng huyền thoại khói thuốc lên cao — Đang tìm. Còn mày? Mắt Thụy chợt sập buồn ngồi nghiêng kênh kiệu một tí. Thụy nói. Tao ấy mà, ở đâu rồi cũng thế. Đời mà. Tao thích cỏi chết.

Sau đó. Có một lúc ngầy buồn, tôi mới mong manh hiểu rằng Thụy đúng. Ở đó người ta sẽ không buồn không vui, không lo, không nghĩ hành, tước đoạt. Hình như có nhiều lần tôi ước thế.

Thời gian mới đây tôi phát giác thấy có nhiều ngày quên hết người con gái tên Lan trong trí nhớ. Bữa nay thì tôi đã không xác định tôi còn nhớ em không. Tôi bối rối, bởi thế tôi dẹp bỏ đi, bắt đầu nghĩ chuyện khác. Tôi có hèn yếu lắm không?

Nếu người ta bảo xa nhau để còn nhớ nhau đẹp mãi. Thi tôi bao giờ quên nhau đi để bắt chợt ngày xa xôi nào gặp nhau mà cuống cuống chắc sẽ đẹp lắm.

Bây giờ với bốn chị em H. và tháng ngày thật thà hiền thực. Nếu phải anh phúc là bởi mến nhau, vui nhau với và im lặng thì tôi sẽ cố giữ gìn im lặng đã và đang có cho đến ngày chúng tôi có riêng những phiên đời rất lạ lùng nhau.

THỤY CHÂU



**CÒN
MỘT ĐỜI
ĐỂ
XA NHAU**

— Hẳn có nét mặt của người mang mộng lớn.
— Là ra làm sao ?
— Nóng thế. Hãy kiên nhẫn nghe tao tiếp. Hẳn có nét của người mang nhiều mộng lớn, nhưng mộng không thành, lúc nhìn lại thấy là làng mọi sự.
— Là ra làm sao ? Mày xuống giọng như cái lương không bằng.
— Mày thông minh mà. Đó là một người cô đơn trong trời đất, đứng đưng với cuộc đời.
Thực nhân mặt :
— Thôi đẹp đi, tao hết muốn nghe. Đạo này mày mơ mộng và lý tưởng gớm.
Viên cười băng quơ :
— Gì mà mơ mộng, lý tưởng ! Mày muốn nghe, tao nói. Mày kìa đẹp, tao thôi. Nhưng tao nói điều đáng nói thì tao không thôi điều mà bảo thôi được.
Thực ngạc nhiên nhìn bạn :
— O, con nhỏ này lạ thật.
Viên im lặng tựa cửa nhìn ra đường. Nắng xế buồn như đời tàn lụi. Tôi lạ lắm sao ? Bộ tôi lạ lòng khi gặp lại hẳn ! Sáu năm hẳn bỏ đi rồi trở về. Im lặng như chiếc lá. Sáu năm, đã có vẻ như người tình mộng. Điều này làm hẳn như gần tôi tí chút. Trước thì không. Thời mới quen nhau chúng tôi (sao lại chúng tôi nhỉ ?) chỉ có những câu mà băng quơ. Những lần nhìn thấy nhau bên kia lớp học ; ngoài đường phố. Hình như lần lúc tôi thấy tôi đợi chờ hẳn bày tỏ một điều gì đó.

nhưng hẳn vẫn thân nhiên xem tôi như những người quen biết khác. Hẳn có đôi mắt không làm xao xuyến được ai. Mắt xa vời, nhìn như không nhìn gì cả. Môi khép hờ, buồn chán. Ngoài ra không có gì đặc biệt gọi là quyến rũ hay làm rung động. Mặt đầy đặn, lạnh lùng. Trán cao, gồ, kiêu hãnh và bướng bỉnh. Thế nhưng tôi chú ý đến điều nào ? Trước hẳn ở đây, không làm nên tích sự gì. Đi một dạo rồi cũng vậy. Nhưng điều này có quan hệ không ? Hẳn còn trẻ như tôi. Còn sống là còn một đời dài để làm một cái gì đó. Không có lúc nào để bảo rằng sớm hay muộn. Tôi có bảo chữa cho hẳn không ? Dĩ nhiên là tôi thiên lệch rồi. Gặp lại, trả lời cho sự vui mừng của tôi hẳn nói : Bây giờ tôi thấy rõ minh chỉ là kẻ bất tài thôi Viên à. Tôi pha trò : trông anh giống chàng thi sĩ chưa gặp thời. Cả hai đứa đều cười, khi nói câu đó, tôi nghĩ đến Nam với Thực. Nam làm thơ vì Thực, Nam hoạt động văn nghệ vì Thực. Hẳn cũng tên Nam. Hình như cũng có làm thơ.
Viên khép bớt một cánh cửa, ngăn nắng vàng lại phía bên kia rồi trở lại ngồi xuống cạnh Thực. Bất chợt nàng bắt gặp trong mắt Thực những dòng tưởng nhớ mênh mông. Nàng cười khẽ, nắm lấy một lọn tóc đen nhánh của Thực trong tay và hỏi :

— Nhớ Nam ?
Thực bàng hoàng một chút :
— Ừ.
— Thấy không. Tôi đi guốc trong bụng cô rồi cô-giáo-suốt-đời mơ-mộng ả.
Thực gỡ tóc ra khỏi tay Viên :
— Nói có vẻ trầm trọng thế ? Sợ tôi không có đủ bản lãnh để mơ mộng suốt đời như cô đó thôi.
— Hại gì không nhỉ ?
— Ai biết. Nhưng hình như thỉnh thoảng nên mơ mộng một chút cho dễ thở. Mơ mộng triển miên chắc sẽ hụt chân.
Viên đáp nhẹ :
— Hụt chân vì mơ mộng ? Nên lắm chứ.
Thực im lặng. Một lát nàng hỏi :
— Hẳn tên gì ?
— Nam.
— Không trùng họ chứ.
Viên cười :
— Dĩ nhiên.
— Mang tên Nam tốt số nhỉ.
— Kiêu hãnh rồi đó, bạn.
— Những người không có chút kiêu hãnh nào trong máu là những người luôn luôn cúi xuống.

— Nam của Thực có không ?

— Có, cả bầu kiêu hãnh trong người.

— Ghê vậy coi chừng đó. Còn liên lạc với nhau đều không ?

Thực lắc đầu. Đã lâu, kể từ lúc Nam báo tin sẽ về nhưng không về, Năm sáu tờ thư gửi đi, như đi vào khoảng hư vô, không một lời vọng vọng lại. Nam có thay đổi địa chỉ cũng cho tôi biết lẽ nào không. Hay Nam đã... Điều này tôi không dám nghĩ đến và chắc chắn không bao giờ xảy ra. Đôi khi đi ngang bến xe, tôi muốn trèo lên một chỗ ngồi để đến với chàng. Nhưng tôi không thể liều lĩnh được. Đời sống có trăm thứ buộc ràng, níu giữ tôi ở lại thành phố này. Thành phố nhỏ như bụm tay và xấu như đồng đất khô, nứt nẻ.

Còn tôi trong đời sống, tôi là kẻ vô hồn trôi xuống trôi lên. Trong cuộc tình tôi phó mặc Nam dẫn dắt. Có Nam hay không, vẫn không thay đổi được gì. Tôi không tìm được những mới mẻ trong tình yêu. Điều này thì Nam hiểu. Có điều xa nhau tôi nhớ chàng quay quắt.

Hay tôi có một tâm hồn khô lạnh, một quả tim mất cảm hứng với đời sống này rồi. Hình như sinh ra và lớn lên là đẩy mình vào một chuyến đi dài hạn, tẻ nhạt. Đi mãi, đi hoài cho đến giờ kiệt sức. Ngủ xuống bình yên, chấm hết mình.

Ai cũng bảo tôi thờ ơ với mọi sự. Ba mẹ, chị Tố, anh Khuyến, Viên... Tôi thờ ơ, tôi ngần ngừ ngần ngừ, tôi ngáo ộp. Tôi là kẻ hững hờ với chính bản thân. Ai cũng bảo tôi lạ như bước trong giấc chiêm bao đầy. Dò dẫm những phần đường mờ mờ, đã lấp. Nhưng tôi thấy tôi dò tìm gì đâu. Tôi thấy tôi như phiến bông gòn trắng, phiêu hốt, lênh đênh trên thế gian khốn nạn này.

Có lẽ tôi sai nhịp trong cuộc hòa tấu chói tai của đời sống.

Viên hát khẽ trong tóc Thực... «Tôi đang mơ giấc mộng dài, đang lay tôi nhẹ cuộc đời chung quanh...» Cả bài hát dài. Viên chỉ thuộc hai câu. Hát đi hát lại đến phát ngấy cái tâm sự xám xanh của nàng. Hát để khỏi phải im lặng như Thực.

Thực đến kệ sách rút một tập thơ ra đọc những đoạn bất ngờ lật phải. Nàng cố gắng quan tâm vào việc này để không nghĩ ngợi quanh quất. Thật ra thuộc trước nàng rất mê nhạc yêu thơ. Thơ, nàng có rất nhiều. Từ những thi nhân trước đến các tác giả bây giờ. Đọc rồi nhớ, rồi quên. Có một dạo, Thực khám phá ra thơ không bay cao như nàng tưởng. Và Thực buồn vô hạn. Nàng buồn như chưa từng kể từ khám phá đó. Những người làm thơ đã được Thực dành cho một chỗ cao nhất trong tâm hồn nàng. Một chỗ tách riêng, biệt lập. Giờ thì chỗ cao nhất đó mất rồi. Họ, đối với Thực, không còn là từng từng bóng lớn. Nàng

không hiểu tại sao họ có bấy nhiêu điều cứ nói từ thế kỷ này sang thế kỷ khác mà không cạn mòn, trơ trẽn.

Viên ngồi nghĩ vẩn vơ, một lát Thực gấp sách lại trả về chỗ cũ và

— Xuống phố với tao không ?

Viên lắc đầu :

— Tao phải giữ nhà.

— Ừ nhỉ. Thôi tao về.

— Về làm gì ? Ở lại chơi với tao.

— Để mày một mình cho dễ mơ mộng.

Rời nhà Viên, Thực vào thu thân trong quán vắng, ở một con đường yên tĩnh có được vài bóng cây. Chỗ nàng với Viên thường đến. Có Nam nữa, chỉ một lần thôi xa lắm. Chỉ một lần thôi và chẳng bao giờ nữa, tại sao ! Bỗng dưng Thực thấy mình bị quan hết sức. Trong quán có ai đưa con trai trạc tuổi Thực. Nhìn Thực và nói với nhau điều gì. Bọn họ nghĩ xấu nàng chàng ? Mặc kệ. Thực hợp một ngum cà phê nóng Mùi cà phê thơm lừng. Nàng nghĩ có thêm một điều thuốc chắc tho vị. Nhưng có thêm một điều thuốc chắc sẽ giống Nam. Lại Nam. Thôi hãy im đi nhé. Chỗ này tôi ngồi với anh một lần và co ro nhiều lần khác. Đây là chỗ quen thuộc của tôi mỗi lần ra phố. Ghé lại, ngồi uống và nhớ về. Mỗi ngày qua, với tôi mỗi hồi tưởng xót xa. Mỗi ngày qua với tôi, một quãng cách hụt hơi thêm vào, nối dài giữa tôi bây giờ với tôi ngày cũ. Biết rằng tiếc nhớ cũng không làm gì được. Nhưng sống, chẳng phải là để nghĩ đi, nghĩ lại ; nhớ tới, nhớ lui hay sao ?

Quê tôi là nơi mà các văn thi sĩ không thêm nói đến trong tác phẩm của họ. Một quận lỵ cuối cùng trong một tỉnh cuối cùng trên bản đồ Việt Nam. Tôi chỉ sống ở đó đến ngày vừa có chút trí nhớ để ghi nhận một cách mơ hồ nơi mình sinh ra. Tôi phải theo gia đình ra tỉnh vì công việc làm ăn của ba mẹ. Mang máng nhớ lúc đi, căn nhà lo bán được đôi ba nghìn, và con mèo mướp bằng tuổi tôi, bà ngoại cũng cần thận bỏ vào bao đem theo. Trí nhớ tôi chỉ ghi nhận rõ ràng nơi tôi ở sau này. Từ ven con sông cắt đôi thành phố, tôi đã lớn lên. Đã rửa sạch mùi bùn đất quê mùa thuở còn bé nhỏ. Tỉnh lỵ hai mùa mưa nắng. Mưa thì mưa đến thiu chảy mấy con đường. Nắng nứt da, bề phôi.

Thực đứng lên đi ra ngoài. Đầu óc nàng căng trong nắng xé. Nắng chói như mảnh xả vào mặt.

Đường phố chính cách một năm còn lờm chờm ô gà. Ghé một cửa tiệm bán sách báo hỏi mua một vài quyển sách. Không có. Chưa về. Mua một tạp chí Nam thường gửi bài đăng. Không có thơ chàng. Đưa con gái quen ngồi trông cửa hàng nói hôm nay hình như chị bệnh. Bệnh gì nhỉ ? Thực cười vu vơ, chắc tại nắng quá đi thôi.

Qua con sông nhỏ đục ngầu phù sa đồ thừa người. Thực nhìn dòng nước thấy đầu óc dịu lại. Nhưng nước dơ thế kia có rửa sạch gì không. Niên khóa tới chắc Thực sẽ xin đổi đi một nơi nào khác. Một chỗ nào. Hay ở đâu cũng vẫn là nơi chôn lấp đời mình. Thuở còn đi học, cũng qua với Nam trên đò này Thực hỏi sao không viết văn. Nam hỏi: viết gì? Thực nói: Về thành phố này. Nam cười: Đó là việc làm của những người siêng năng cần mẫn. Kể nào lười, làm thơ. Thực không được siêng năng cần mẫn cho lắm, nhưng nàng có ý định viết. Có điều mấy năm qua, mãi loay hoay với sách vở, loay hoay tạo dựng đời mình nên quên mất, Thực nghĩ hay là ta thử xem. Biết đâu đó chẳng phải là một lối thoát như Nam đã chọn: làm thơ.

Đã chiều. Không biết từ lúc nào. Thực yêu khoảng thời gian nhợt nhạt này đồng thời cũng sợ nó ghê gớm. Đó là giờ phút bất gặp mình lẻ loi, nằm giữa vô cùng. Nằm, lắng đọng và tan chảy. Nằm, bụi ngùi và hạt hăng menh mông. Đó là giờ phút thấy mình như hồn ma đi lang thang trên những vùng đất mờ hồ lạ lẫm. Mở rộng mắt, mở toang lòng.

Chỉ còn mẹ Thực ở nhà. Nghe hỏi, nàng mới nhớ đã quên mua vài món đồ mẹ dặn.

Có tiếng sáo cất lên âm âm trong lòng phố. Múa lượn trên các mái nhà. Chờn vờn bên tai. Tiếng xưa. Chiều nào cũng Tiếng xưa rồi thôi. Không gì khác. Đó là tiếng trúc của anh chàng trạc tuổi Thực ở cách mười căn nhà. Lang thang, trôi dạt đâu đó mấy năm nay trong quán ngủ. Trước, học chung trường Thực có nghe. Tiếng sáo không điệu luyện nhưng buồn. Nay, tiếng sáo có phong thái ngậm ngùi, hối tiếc, Tiếng xưa. Tiếng xưa hay tiếng thở dài. Thực bịt tai lại. Bài nhạc dứt. Thực bỏ ra. Hẳn muốn nói gì với ai? Sao chiều nào cũng Tiếng xưa hết. Chiều nào cũng kêu gọi dĩ vãng. Chiều hồn quá khứ.

- Hình như con sắp bệnh hử Thực?
- Bệnh gì đâu, mẹ. Thực mỉm cười khi thấy vẻ lo âu của mẹ.
- Sao mặt con thâm quá.
- Thế mẹ không nghe à. Ngày nào cũng một khúc sáo cũ.
- Ừ nhì. Đứa nào đốt thế. Chỉ thuốc có mỗi một bài. Thôi con ăn cơm đi. Rồi trông nhà cho mẹ ra tiệm thuốc.

Nghe mẹ nói Thực cười ngất. Nàng lùa dăm hạt cơm vào mồm thối, nhiên nàng nhớ Nam. Nàng nghĩ một ngày nào mối tình của hai đứa sẽ giống như bữa ăn muộn màng, nguội lạnh.

Thực buông đũa đứng lên. Nàng đến bên tường. Gỡ một tờ lịch vô nát trong tay mình và quăng ra cửa sổ.

HOÀI ĐIỂM TỪ

KHI XANH NỖI NHỚ



MÂY NGUYỄN

TÔI ĐI THẬT CHẬM, CÁT ĐÃ NGẬM ĐẦY CẢ ĐỜI GIÂY THẤP. GIÓ thổi quai nón đánh vào vành nón lách tách, tôi nghe vui vui, buồn buồn. Một tay ôm mấy cuốn tập, tay còn lại tôi túm lấy mái tóc kéo ra phía trước ngực. Gió dễ sợ, cỏ xanh gợn sóng hai bên đường. Tôi dừng lại, lượm một cục đất nhỏ ném xuống khoảng đồng trống ngập nước. Một ít nước bắn lên lẫn với chất bùn đen, vậy mà tôi cũng thấy bụi ngùi. Tôi nhìn lại ngôi trường đã xa ngút. Bàn tay không giữ tóc, gió thổi, tóc bay rối bời. Tôi đưa tay vuốt nhẹ mấy sợi tóc bay lẻ loi vừa buông rũ trước trán. Tự nhiên, mà thấy buồn buồn, có thật tự nhiên không hay vì một lý do nào đó, dù thật nhỏ nhoi? nhưng tôi chẳng dám nghĩ tiếp. Hai vạt áo màu nhạt theo gió bay xoắn lấy bước chân tôi. Gió, gió ơi! tôi có chút lòng muốn nói cùng gió, mà thôi... Tôi thì thầm: gió sẽ chẳng thèm nghe đâu. Tôi đi thật chậm, bàn chân vùi sâu dưới cát. Mặc kệ, tôi vẫn cứ đi, cuối con đường này là gì? tôi cũng chẳng thêm biết, hình như một lần nao đó, tôi nghe nói ra đến bờ sông. Nhưng tôi đâu cần ra đến đó, tôi chỉ đi lang thang một chút thôi mà. Quyền tập trên tay cầm hồ hững, gió thổi làm bay tung mấy trang đầu, một tờ giấy mỏng cũng vừa bay lao chao trong gió. Tôi hoảng hốt đuổi theo, tờ giấy nhẹ tênh đã theo gió bay mù xa, rồi cuối cùng rơi xuống khoảng đồng đầy nước. Tôi ngậm ngùi nhìn màu nước bùn bắt đầu ngấm trang giấy trắng. Tôi ngờ ngẩn xót xa, thương mấy câu thơ khắc khoải mong chờ, đã được tôi ghi vội vàng trong một phút dễ hồn bay qua cửa lớp. Chỉ mà ác vậy gió, tôi đọc thầm mấy câu thơ rồi cắn chặt môi, nhưng tôi đã không khóc... Tôi đi trở lại con đường đã đi qua, tôi quay lại nhìn một lần tờ giấy đã bắt đầu chìm xuống nước, chỉ còn lộ lên một góc giấy nhỏ nhoi. Tôi thì thầm « giữ dùm tôi nghe đồng nước menh mông », và rồi người ta sẽ chẳng bao giờ biết đến những câu thơ đó, bài thơ ray rức nhớ nhung. Trên con đường trở về, mặc gió thổi tôi chẳng thêm giữ tóc để cho chúng bay tự do. Tôi cũng chẳng thêm nhìn chung quanh. Tôi cắm cúi đi, áo bay, tóc bay. Bỗng dừng tôi muốn gọi tên ai, thật khẽ, những âm thanh trên đầu môi nồng nàn thương nhớ. Nhưng tôi lắc đầu. Mà thôi, quên đi.

MÂY NGUYỄN



Hai con mắt em mở tròn xoe dưới đôi lông mày cao lên nghịch ngợm và môi em bé nở một nụ cười chế diễu:

— Thật à?

Tôi cúi xuống, nghiêng trên mái tóc em nói bằng vẻ bình thản có xen lẫn chút thương mến:

— Sao lại không, khi thức giấc nghe tiếng chuông nhà thờ ngân nga vào sáng tinh mơ anh tưởng tượng An đang làm lễ trong đó với chiếc áo trắng.

Em bật cười nhỏ, tiếng cười vui và thú vị:

— Nhưng An không bao giờ biết đến sáu giờ sáng là gì, may ra thì em dậy trước bảy giờ là sớm lắm rồi.

— Anh vẫn tưởng tượng ra được.

— An cũng thích anh tưởng tượng như thế lắm. Bởi vì, An cũng cảm thấy mình... dễ thương với hình ảnh đó.

— Tập thức sớm cho quen đi An.

— O, An muốn lắm, nhưng tối An lại thức khuya, không nghe còi giới nghiêm là An chưa ngủ được.

— Rán tập ngủ sớm.

— Không.

— Không được hay không thích?

An nói bằng vẻ ranh mãnh:

— Anh thích An nói cái trước hay cái sau?

— Anh chẳng thích cái nào cả.

Môi An hơi bĩu ra, nhưng cái lối bĩu ra như thế lại tạo thành một vẻ mỉm cười cho làn môi trên, trông An có vẻ bướng bỉnh:

— Thế thì còn nói làm gì nữa chứ.

— An bướng lắm.

An lại cười, tôi thích ngó An cười, khi An cười khuôn mặt An có vẻ hồn nhiên hơn. Những khi An buồn hay nghiêm trang trông An «người lớn» quá chừng. Tôi không thích thế, nhất là lúc yên lặng trông An như sắp khóc. Vốn sợ con gái khóc, nhất là khi người con gái ấy lại là người yêu của tôi.

An đưa tay vuốt những sợi tóc xõa trên trán, An có thói quen hay vuốt tóc, khi bối rối, khi mắc cỡ. Những sợi tóc được vén qua tai trong dáng ngượng ngùng. Nhưng cũng có lúc hồ thẹn An lắc đầu mạnh đầu cho mái tóc đổ ra lấp hết khuôn mặt, rồi, nấp sau làn tóc dài An cười khúc khích, hỏi:

— Giống con ma chưa hở, Di?

Tôi yêu An.

Những bóng áo xanh áo hồng thấp thoáng chung quanh tôi mơ hồ như giấc mộng. Tôi rời chỗ cũ lững thững đi theo con đường đã chạy vòng theo hông nhà thờ. Đỉnh những cây xanh nằm vừa ngang tầm tay tôi, nắng đỏ nghiêng, vàng đều trên màu lá óng chuốt. Tôi nghe tiếng chân mình đều đặn vang nhẹ trong không gian. Không em sự hiu quạnh tràn đầy trong tôi, An.

Hai thiếu nữ áo trắng ngồi trên bậc thang vào nhà thờ khúc khích cười, ngó tôi:

— Có người lang thang tìm vần thơ.

— Dân Hải quân thi sĩ ghê.

— Chắc đang... bí vậ.

— Không, mặt anh chàng có vẻ tràn đầy thi hứng.

— Làm quen đi, anh chàng hay đấy chứ.

Con gái Nha Trang bạo ỏi là bạo, tôi quay mặt hướng về những dãy nhà xa xăm dưới chân nhà thờ. Tôi nhớ màu áo xanh của An. Nha Trang nắng, màu nắng chói chan của áo dài nữ sinh bay đầy thành phố. Khi An về thăm tôi ở thành phố này màu áo xanh của An có vẻ lác lõng. Giữa trưa nắng, màu xanh phớt trông dịu dàng hơn. An có sự bền lâu trong màu áo. Cả nửa năm đi chơi với tôi ngày hai đưa còn học ở Saigon An chỉ mặc mỗi màu trắng. Rồi nửa năm nữa An mặc độc nhất một chiếc áo xanh. Bây giờ tôi vẫn mang mang nhớ màu áo dịu dàng ấy.

Hai tháng, ba tháng An mới về Nha Trang với tôi một ngày. Mỗi lần như thế An phải viện hết lý do bố mới cho đi. Cũng may là An có một ông anh đi lính ở Nha Trang, nếu không muôn đời tôi cũng chẳng trông mong gặp An ở thành phố này được. Ba tháng, mười hai tuần đi bờ tôi chỉ có một tuần, không, một ngày cùng An lang thang khắp những con đường của Nha Trang. Đê khi An về với thành phố cây

xanh và buồn thiu của An tôi lại tiếp tục ra phố một mình, lang thang một mình trên những lối tôi và An đã đi. Tôi nhớ và đi tìm lại hương ngày cũ mong một ngày An trở lại. Những lần trở lại tình cờ, xúc động đến nghẹn ngào. Mỗi lần đến với tôi An lại bảo. *An có cảm tưởng đây là lần cuối cùng mình gặp nhau.* Tôi chỉ nhìn An không nói, hình như đầu đó, đằng sau nét cười đùa của An tôi vẫn thấy tiềm ẩn một cái gì buồn bã phảng phất. Người con gái tôi yêu có vẻ không được bình thường.

Màu hồng pha đỏ của những chùm Ti-gôn trên lá xanh gợi nhớ đến hoa phượng. Lần sau hết An về, phượng bắt đầu trở bông, An cũng tôi lang thang hết đường này sang đường khác, ngó những đóa phượng nở đỏ, An chê:

— Phượng Nha Trang xấu quá, đỏ bầm. Ở thành phố của An, phượng nhiều và tươi, có rất nhiều bướm bướm xanh nhạt về đây cây trông như hoa phượng có thêm màu vàng xanh. Khi An về Nha Trang bằng xe đi ngang qua những vùng cách thành phố chừng vài ba mươi cây số An thấy phượng rụng đầy nền đất như một thảm hoa. Màu đỏ tươi của phượng hòa hợp với màu đỏ nâu của đất đẹp kinh khủng.

An có cái lối nói dài dòng và nhanh ời là nhanh như sợ ai tranh nói mất. Tôi hay nhạo An tả tình tả cảnh thi sĩ và tùm tùm cười, An tức lắm, lườm tôi và xì mặt giả vờ giận dỗi. Giả vờ thôi vì An không thể giận tôi được bao giờ. Tôi ngó về mặt An, cười:

— Dĩ nhiên rồi, thành phố của An là nhất, có cái gì mà An không ca tụng đâu.

Đôi mày của An hơi nhíu lại, dấu hiệu của một sự giận «giả vờ», tôi điềm nhiên tiếp:

— Tỉ như rừng Lao Xao này, hoa muồng vàng này, những hàng cây sấu đầu này, huỳnh anh này...

An ngắt lời tôi:

— Thì đã sao. An nhìn thành phố của An bằng trái tim chứ không bằng đôi mắt. Thành phố dễ yêu đó không giống như Nha Trang, An ghét Nha Trang.

— Ghét Nha Trang sao An lại yêu biển?

— Biển có phải là Nha Trang đâu. Với lại anh cũng hiểu tại sao An yêu biển mà.

Tôi cười tinh nghịch:

— Làm sao anh hiểu được.

— Nếu thế một là anh giả vờ, hai là anh ngu.

Tôi bật cười vì vẻ đánh đá trong câu nói của An, người gì mà dùng ai cũng chê người ta ngu hết. Nhưng cái lối nói của An không thực, nó có vẻ làm nũng hơn là nhằm chỉ trích mạnh mẽ như câu nói.

An nói thêm:

— Và anh cũng hay làm bộ không biết nữa, Nha Trang có hai cái được là biển và hoa huỳnh anh.

— Thế thôi à?

An lại bĩu bĩu môi, hơi nhún vai quay đi.

— Đừng tham lam quá bạn.

Tôi thông thả đi xuống hết những bậc đá cao của nhà thờ Núi: một anh chàng đang giơ chiếc máy ảnh lên sửa soạn chụp ba cô thiếu nữ che nhau đứng trên bậc đá cao nhất. Cô nào cũng sửa dáng cho yêu điệu. Tôi mỉm một nụ cười vu vơ khi đi ngang qua. Sao mà đầu tôi đầy những hình ảnh của An thế này.

Lũn thủ đi một mình với bộ đồ trắng Hải Quân đúng là một cái diêm cho mọi người nhìn. Đủ hết mọi tia mắt. Chế diễu, thương hại, thích thú hay điềm nhiên. Tôi mặc kệ, tôi chẳng nghĩ chẳng nhớ gì hết. An thích tôi mặc màu xanh hơn — *Với màu xanh trông Di hay hơn.* Ôi chà, nhưng ở lính thì có nhiều cái bắt buộc. Nếu tôi không muốn cả ngày chúa nhật nằm trại trong khi An chờ tôi đi chơi thì tôi phải bắt buộc trình diện An với bộ đồ trắng. Không những thế, còn phải sạch sẽ thẳng nếp nữa kia. Nếu không, khó lòng bước qua khỏi cổng Trung Tâm để về thành phố.

Hôm nào tôi đã viết cho An một lá thư có mấy dòng: *Đi bờ thấy thiên hạ có đôi hạnh phúc ghê thôi.* An trả lời: *Thì tìm một cái bến ở Nha Trang cho khỏi buồn những ngày chúa nhật. Hải quân ở N.T. dễ mà. Nhưng An chỉ cho phép đi chơi thôi, cấm yêu.* Tôi mỉm cười khi đọc thư An. Không hiểu An nghĩ sao khi thấy tôi đi chơi với một cô gái khác. An có vẻ điềm tĩnh, biết đâu sau cái bề ngoài điềm tĩnh ấy chứa là một hỏa diệm sơn sôi bùng. Tôi chắc là An rất ghen, ô tôi chắc thế.

Con đường nằm êm dưới hai hàng cây, những cánh lá dịu dàng rơi xuống quanh tôi. Những bước chân lơ đãng đi không ý thức. Tôi chợt nhìn thấy màu biển xanh thấp thoáng trước mắt. Bãi cát trắng phơi mình êm ả. Lang thang cả ngày mỗi chân. An bảo tôi:

(xem tiếp trang 34)

giới thiệu những cây bút



ĐAN HOÀNG



Tiếp tục loạt phỏng vấn Những cây bút Tuổi Ngọc. Kỳ này Tòa Soạn giới thiệu Đan Hoàng. Một cây bút phải nữ. Đan Hoàng là một bút hiện của một người con gái tên là Nguyệt sinh 1951. Nghĩa là còn rất trẻ.

Năm trước đây, người ta còn đọc thấy trên Tuổi Hoa, Ngàn Thông và Mây Hồng những bài văn ngắn của Thụy Đỗ, và Thụy Đỗ cũng là một bút hiệu khác của Đan Hoàng, của Nguyệt.

Ở cả hai bút hiệu, Đan Hoàng đều chứng tỏ khả năng của mình. Là một cây bút vững. Đan Hoàng mở đầu truyện dễ dàng như nong một ly nước để rồi kết thúc truyện với một vẻ thoải mái của người đã no đầy một thứ hạnh phúc. Cho dù hạnh phúc vui hay hạnh phúc buồn.

Nhiều cây bút Tuổi Ngọc có lẽ viết văn chỉ để tô điểm thêm cho ngày tháng trước khi chuẩn bị bước vào đời. Ta có thể hình dung ra một cô gái vẽ hoa trên giấy, thêu tên trên vải bên cạnh những nụ cười hay những giọt nước mắt. Hy vọng Đan Hoàng ngoài cái ý niệm làm đẹp thêm cho một thời con gái còn nhìn thấy công việc này như một điều không thể dứt lìa, từ chối ở ngày mai.

Tôi có đọc nhiều truyện của Đan Hoàng. Một vài cuốn sách nhỏ nhỏ dưới bút hiệu Thụy Đỗ. Ở kỳ này tôi thích nhất cái tựa «Hương Chiều Cũ» và những câu đối thoại dễ thương mà đầy rung động của nàng. (TKT)

T.N : Hoàng có thể cho bạn Ngọc biết nguyên do nào khiến Hoàng thích viết văn và viết, từ bao giờ ?

Đ.H : Có lẽ, Hoàng được cái may mắn sinh trưởng trong một gia đình mà ba má, anh chị em đều ham đọc sách báo. Thói quen bắt nguồn

từ nhỏ. Cũng nên nói là khi còn tiểu học Hoàng rất bắt bét về môn luận văn. Chuyên môn Hoàng giỏi luận mẫu «cóp-py». Hoàng có một ông chú, một hôm ông chú lái Hoàng đến, chỉ cho thấy tên ông ấy «được» in trong mục thư tòa soạn của tờ Thời Nay kèm theo cái dòng nhãn tin. Từ đó, trong lòng Hoàng cái ý thích «được như thế» dâng lên mạnh mẽ. Năm đó Hoàng mười tuổi.

TN : Các «tác phẩm bị loại» có làm Hoàng nản chí ? Và cảm tưởng lúc bài đầu được đăng ?

Đ.H : Thoạt đầu, Hoàng bị loại lia lịa về «tác phẩm» của mình, Hoàng nản ghê lắm. Thế nên cái cảm tưởng của Hoàng khi thấy bài mình đăng lần đầu là ngạc nhiên. Ủa, hóa ra mình cũng «được đăng» à.

T.N. Hoàng có dự tính gì cho tương lai gần và tương lai xa ?

Đ.H : Hoàng muốn có một tuyển tập truyện ngắn của riêng mình nhưng Hoàng không thực hiện được và biết là sẽ khó thực hiện được vì thiếu phương tiện và có lẽ, khả năng nữa. Dù sao, ước mơ làm đẹp đời sống. Cái mà Hoàng có thể thực hiện được cho mình là một tập thơ nhỏ đang chuẩn bị chào đời. Niềm vui nhỏ, cũng đủ cho Hoàng rồi.

T.N : Ngoài việc viết văn, Hoàng còn làm thơ. Hoàng viết có dễ dàng không ? Nếu viết có một chút «sự thực» chắc cảm thấy dễ chịu hơn ?

Đ.H : Hình như, cũng là một thói quen. Hoàng viết tự nhiên để thấy lòng thoải mái. Trút hết ra giấy những ản ức của lòng Hoàng thấy dễ chịu. Thơ, truyện của Hoàng đều rất thực. Hoàng không nghĩ gì khi viết, Hoàng chỉ thấy nhẹ nhõm khi viết xong mà thôi. Nhưng dĩ nhiên, sự thực nào cũng có chút giả tạo cho thêm thi vị, phải không ?

T.N : Hoàng có ước vọng gì về «văn nghiệp».

Đ.H : Ước vọng về văn nghiệp, có chứ, nhưng Hoàng là con sâu lười biếng, chỉ nghĩ chứ không làm, nên «văn nghiệp» của Hoàng khỏi cần làm thầy bói cũng biết ra sao. Hoàng không có nhiều tham vọng lắm đâu (nghĩa là cũng có đấy, nhỉ.)

TN : Một câu hỏi chót để bỏ túi, quên hỏi Hoàng «một chút tiểu sử». Và hình như Hoàng còn viết ở Tuổi Hoa, Ngàn Thông... lúc trước, ký bút hiệu Thụy Đỗ ?

Đ.H : Hoàng sinh năm 1951. Tên thật của Hoàng là Nguyệt. Còn câu sau đúng rồi. Sao Tuổi Ngọc biết hay quá vậy ?

hương chiều cũ • đan hoàng

(tiếp theo trang 31)

— Anh biết An đang nghĩ gì không?

— An nghĩ gì?

— An nghĩ là An sẽ chạy xuống bãi biển, vắt dép và ngồi duỗi dài chân vọc cát hay nằm bò ra nghịch. Dễ chịu kinh khủng đi ấy.

Tôi nghiêng đầu, ngó An, mỉm cười lắc đầu:

— Không chiều An được rồi, Hải quân bị cấm không được xuống bờ biển ngồi. Nếu anh mặc civil thì được.

Đôi mắt An mở to nhìn tôi:

— O, sao lạ thế?

— Tại nó thế đấy.

— Luật lệ kỳ cục.

Biển xanh mát mênh mông đùa sóng, An hỏi:

— Trong những khoảng xanh không đều nhau trên mặt biển kia anh thích khoảng nào nhất?

Tôi nói một khoảng xanh gần chân trời có màu sậm, làm môi An hơi bĩu lại, mặt xị xuống.

— Còn An, An thích khoảng xanh nhạt ở ngoài cơ.

— An vốn thích màu nhạt mà, phải không?

An lườm tôi một cái không trả lời. Tôi quay câu chuyện sang chiều khác:

— Đố An biết nước biển có màu thay đổi hoài vì sao?

— Vì ánh nắng.

— Không phải, gần gần thế thôi.

— Chứ vì cái gì?

— An múc nước biển lên thấy có màu gì?

— Màu trắng.

— Đúng rồi, nước biển thật sự màu trắng, vậy màu của biển là màu mây. Mây phản chiếu mặt nước tạo thành nhiều màu xanh khác nhau trong ngày.

An chu môi lên cãi:

— Nhưng màu mây do ảnh hưởng mặt trời nữa chứ.

Tôi cười nhẹ nhàng.

— Vì vậy anh mới nói gần gần thế thôi.

Nhưng thắng được An là lỗi. An quay mặt đi không thèm trả lời tôi, hai con mắt đăm đăm ngó chân trời xanh kẻ viền rõ rệt liền với mặt biển. An, em bướng vô cùng.

Tôi bỏ biển rẽ sang một con đường khác. Con đường nằm ngang, dài với những hàng cây cao. Lá vàng rơi đầy những vũng nước trong đầm nép sát bên lề mà An đã có lần ví như những hồ nước nhỏ và hỏi tôi: *đẹp không Di?* — *Không.* Tôi ngang bướng trả lời và thích thú ngó khuôn mặt An sa sầm với đôi mắt chột lạnh lùng xa lạ. Gần cuối con đường bên tay trái là một khuôn viên nhà thờ. Lối đi vào dài, dịu dàng với những cây dương mảnh khảnh mọc hai bên. Bức tường trắng xanh nổi hình tượng Đức Mẹ đứng giữa vòm hoa lá xanh mượt. Những đóa huỳnh anh vàng lộng lẫy phô bày nét kiêu kỳ trên dây lá. Tiếng đọc kinh lễ chiều trầm trầm vọng ra. An ưa thích vào đây mỗi chiều chúa nhật với tôi. Chỉ đi vào nhìn những dây huỳnh anh vàng, lắng nghe tiếng kinh trầm trầm vọng ra trong vài phút sau bức tường trắng và lặng lẽ trở ra. Bên tay phải, gần ngay con đường dẫn vô khuôn viên là một nếp nhà vuông, xinh. Bao giờ An cũng ngừng lại để nghe tiếng đàn thành thót rơi từ trong gian phòng đó. Những nốt nhạc cao trầm lẫn lộn thường là thể thiết gieo vào lòng những nỗi buồn. Đứng yên lặng nghe những tiếng đàn hiu hắt gõ một lúc rồi An chậm chậm bước đi, hai con mắt lóng lánh nước. Tôi im lặng bên cạnh An không nói gì. An, tôi biết trái tim em nhỏ nhoi và dễ rung động đến ngần nào.

An bướng, lì, lạnh nhạt; nhưng tôi biết đó chỉ là bề ngoài của em. Sự thực An sống dễ xiêu ngã. Mỗi lần buồn An cười, cười hoài. Nhưng An không lừa tôi được. Hai con mắt rười rượi phản kháng nụ cười tươi tắn trên môi. Tôi nói.

— An dối ai được chứ dối anh không được đâu.

— Thật à?

An lại cười, nụ cười không lấp được đôi mắt buồn thiu, rồi An nói, nhỏ nhẹ:

— Với Di, An là thủy tinh mà, phải không ?

Cũng có khi An tỏ ra lì lợm hơn, khoe tôi :

— Di xem, An bắt đầu tự chủ hơn trước rồi, mỗi ngày mỗi tiến bộ hơn chứ. Còn khuya bây giờ anh nói biết An buồn hay vui.

— Thật à ?

Tôi mỉm cười, tiếp :

— Nhưng An vẫn thua anh mà, có tiến bộ cũng tốt đấy chứ, ít nhất cũng phải vậy mới được.

An cười mà nét mặt buồn thiu :

— Đúng, ít nhất như thế An cũng không đau khổ nhiều phải không ?

Tôi biết gia đình An không được êm ấm lắm, An có nhiều mặc cảm. Tôi muốn cho An vui, vui và hồn nhiên như con chim sẻ nhỏ. Bởi vì tôi yêu em, An.

Chiều gần biển mất khi tôi quay trở lại thành phố. Tôi có thể lang thang thêm hai giờ nữa trước khi phải trở về Trung Tâm. Bóng hình An lảng vảng vây quanh tôi. Gần hai tháng vắng An rồi, những lá thư không đủ lấp niềm nhung nhớ. Tôi chợt có cảm tưởng An đang bay biến mất khỏi tầm tay tôi, lòng tôi bỗng nhói đau. An nói chắc An khó đi nữa, đi hoài bố biết. Tôi đi lững thững một mình trên phố, lòng buồn mang mang.

Tôi đẩy cửa bước vào một quán nhạc, nơi đây An tuyên bố là cái gì cũng tuyệt cú mèo. Nhạc hay, cà phê ngon, sữa ngon. Với An, cái gì An thích là nhất, ai cãi cũng không lại. Tôi do dự một chút trước khi gọi, tôi thích một ly cà phê sữa hơn nhưng tôi nghĩ đến An. An viết : *Nhà ghé B. uống giùm An một ly sữa tươi nghe*. Tôi nói với người hầu bàn, một sữa tươi. Nhạc quay đều những giòng êm đềm, một bản ngoại quốc thịnh hành, loại êm và sang. An còn nợ tôi bài Sérénade chưa trả. Bất An hát An cứ khát hoài, khát hoài cho đến khi tôi phải bay ra N.T. theo nghiệp lính và An trở về thành phố của An theo lời bố An gọi. Cả hai chúng tôi bỏ Saigon trong một khoảng thời gian cách nhau ba tháng. An cười, bảo :

— Thôi, chừng nào Di ghé thành phố của An, An sẽ hát trả ba bài.

Tôi ngó An lắc đầu cười :

— Thành phố An cao quá, không có biển, anh sợ tàu Anh không ghé được đâu.

— An cho anh mượn cầu mười bốn ở trên đó ghé bến.

Biết bao giờ tôi mới có thể đến thành phố của em hở An, còn xa và xa quá đề cho em hay buồn và cho tôi sao xuẩn.

Tôi bỏ một viên đá nhỏ vào ly sữa tươi, một mùi thơm thơm dịu dàng tỏa ra. Tôi cúi đầu trên những vòng tròn của gợn sữa xoáy theo chiếc muỗng. Hình như có khuôn mặt An long lanh dưới đáy. Hai con mắt tròn với nụ cười chế diễu. Tôi nghe cả tiếng hát em thì thầm mơ hồ một bài hát êm ái. *Này em dây gai này, là dây gai hoa dại, làm xước những gót chân tình nhân...* Làn môi An như mỉm cười, vẻ bẽn lẽn ra kiểu ngạo, anh biết An thích hát câu nào không. Một hôm gặp lại nhau, đời tươi vui tựa tia nắng trên cánh hoa đào. Ta được gần bên nhau, mặc không gian mặc cuộc sống như thế nào...

An, em có lý. Ta được gần bên nhau, mặc không gian mặc cuộc sống như thế nào. Và một ngày của chúng ta bao giờ cũng gần gũi vô cùng. Ở thành phố đầy cây xanh của em bây giờ, em đã làm gì cho hết một ngày chưa nhạt văng nhau. Buổi sáng em có cuộn tròn trong chăn lười biếng ngủ cho đến khi nắng vàng len vào phòng đánh thức và buổi chiều em có thay áo xanh đi nhà thờ cầu nguyện cho tình yêu. Một ngày chưa nhạt văng em sắp trôi qua ; An, cùng với hương chiều cũ thắm lặng về đầy trong trí nhớ. Có tôi, có em và có hạnh phúc nhỏ nhoi làm ấm áp tình yêu tội nghiệp của ta. Hạnh phúc tự trái tim bé nhỏ.

ĐAN HOÀNG

NHÀ NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG ĐÃ CHO
TÁI BẢN CUỐN TRUYỆN THỨ BẢY
của ĐINH TIẾN LUYỆN :

TRONG NHẬT KÝ CỦA QUỲNH

ĐỂ TẶNG MỘT MÙA CON GÁI MƠ
MỘNG MẮT XANH MÔI ƯỚT.

TUỔI NGỌC
TUẦN BÁO
DUY NHẤT
CỦA TUỔI
YÊU THƯƠNG
MỖI TRANG
MỖI CHỮ ĐỀU
CÓ TRỘN MẬT
NGỌT ĐỂ GIỮ
MÔI HỒNG,
MIỆNG TƯƠI
VÀ TÂM HỒN
NGAN NGÁT



HƯƠNG HOA
TUỔI NGỌC
TUẦN BÁO
CỦA NHỮNG
TRÁI TIM
HỒNG ĐỎ
THƯƠNG CỬA
NHỮNG RUNG
ĐỘNG VÀ MƠ
MỘNG ĐAU
TUẦN BÁO LÝ
TUÔNG CỦA
TUỔI VUA
LỚN.

CHỦ TIỆM : KIẾN VÀNG • QUẢN LÝ : KIẾN CAO CĂNG

cuộc chiến tranh ngắn nhất thế giới

Trong lịch sử loài người là cuộc chiến tranh giữa Anh quốc và xứ Zannibar (nay là một phần lãnh thổ Tanzania). Cuộc chiến tranh chỉ kéo dài từ 9 giờ 2 phút đến 9 giờ 40 phút sáng ngày 27-8-1896.

Hạm đội Hoàng gia Anh do Đô đốc Hary Holdseferwerth Rawson chỉ huy gửi một tối hậu thư cho tướng nổi loạn là Sa'id Khalid phải lui ra khỏi triều đình và đầu hàng. Định quân chưa kịp phản ứng thì Hải quân Hoàng gia Anh pháo kích liên tiếp trong 38 phút tiêu diệt gần hết lực lượng đối phương. Sau đó một tân quốc vương xứ Zannibar

lên ngôi, truy tặng đệ nhất chiến công bội tinh cho Đô đốc Hải quân Hary Holdseferwerth Rawson. Dân chúng bản xứ phải góp tiền để trả tổn phí đạn dược cho Anh Quốc.

chiếc vỏ sò khổng lồ

Là vỏ của giống sò Tridacna-gigas nơi tầng đá san hô ngầm giữa hai biển Thái Bình Dương và Ấn Độ Dương. Năm 1917 một chiếc vỏ sò loại này đã được tìm thấy tại mỏm đá Great Barrian, có chiều dài 1 mét 1, chiều ngang 8 tấc và cân nặng 270 ký. Hiện nay chiếc vỏ khổng lồ này còn để tại một viện bảo tàng gần Nữ Ước.

HUỲNH THỊ NGUYỆT XUA (ghi)

BỐ CÁO LẦN THỨ NHẤT



Người Thư ký Tòa soạn TN than thở rằng, mỗi tuần hẳn phải bỏ ra một khoảng thời giờ khá quan trọng để dừng lại ở Bru Điện để nhận thư bảo đảm của bạn ngọc gửi về hộp thư. Thời giờ của hẳn rất hiếm hoi nên hẳn than, nhờ NV thông báo ở chap phó giùm là thư từ bảo đảm xin miễn đề tên hẳn, mà đề tên con nhà PHẠM ĐÌNH THƯỜNG (hại bạn đến thế là cùng) cho tên này... tập thể dục chơi. Vâng, coi đây như là bố cáo lần thư nhất.

william faulkner

William Fanlkuer là một đại văn hào Mỹ, sinh năm 1897, tạ thế năm 1962. Năm 1949 khi nhận giải thưởng Nobel văn chương, trong một diễn văn đọc ở Hàn Lâm Viện Thụy Điển ông có nói « chủ đích của nghệ sĩ là chiến đấu với tâm hồn mình ». Hơn 20 tác phẩm của ông đã chứng tỏ cuộc tranh đấu này của con người.

Ông bắt lấy cái thế giới tinh khôi và qua một kỹ thuật toàn nhiên biến nó thành một nguyên liệu của riêng ông. Đó là một tiềm thế độc đáo, siêu việt mà bạn ngọc có thể thấy rõ trong đại tác phẩm của mọi thể kỷ văn học. « The Sound and the Fury ».

Ngoài đại tác phẩm trên, các tác phẩm sau đây của Faulkner đã được hầu hết các phê bình gia cho là những kiệt tác của ông. « As I Lay Dying » (1930), « Light in August » (1932), « Absalom, Absalom » (1936). (trong Art Tradition and Truht)

pelé 1973

Ba lần đoạt chức vô địch bóng tròn thế giới, Pelé đã thực sự trở thành cầu vương số 1 của hoàn vũ. Pelé từng được cố Tổng Thống Pháp De Gaulle gắn huy chương, Pelé từng được Đức Giáo Hoàng V và Hoàng đế Thụy Điển trao thưởng về túc cầu với tư cách khán giả. Tổng thống Ba Tây từng tuyên bố rằng : « Pelé là tài nguyên hữu dụng của quốc gia ». Nhưng Pelé 1973 thì như thế nào ? Anh trở thành một người đảm trách nhiều dịch vụ một cách nhanh chóng. Anh có một hệ thống tài sản cho mưon thịnh hành đang bành trướng ở Sao Pacilo, ở thị cảng Santons và đang đầu tư trong một vài công ty lớn nhất Ba Tây. Anh đang cho xây cất một khách sạn sang trọng nhất Ba Tây và ở tầm mức quốc tế để thu hút du khách. Ở Bahia, anh nghiên cứu để cho thành lập cơ xưởng, một vùng mà chánh phủ Ba Tây đang khuyến khích đầu tư bằng cách giảm thuế. Được biết các công ty, cơ xưởng của Pelé đóng một số lợi tức hàng tháng cho chính phủ là 50.000 đến 75.000 đô la (tức khoảng 25 triệu bạc V.N) !

NHỊ LANG (TVĐ Việt Nam)

ba lém

Tại Quận cảnh sát, một tên cướp nguy hiểm đang được thẩm vấn. Ông Quận Trưởng vỗ bàn la lớn :

— Sao ? Anh có chịu khai không thì nói ?

— Tôi sẵn sàng mà. Nhưng ông muốn nghe tôi nói theo kiểu OSS 117 hay kiểu Z 28 hay kiểu Sherlock Holmes ?

VÕ NGHĨA (ĐN)

đàn bà cao nhất

Về người nữ không lồ bao giờ cũng ít hơn cả. Người đàn bà cao nhất trong tất cả các thời có lẽ là người con gái Hy Lạp tên là Wasst Liki Calliandji (1882—1904). Người ta đo cô cao đến 2 mét 20. Người đàn bà cao nhất thế giới hiện đang sống bên La Katja Van Duke (Hòa Lan) cô ta cao vào khoảng 2 mét 17.

Ngày 9-3-1961 Giám Đốc bệnh viện ở New Orleans, Louisiana (Mỹ) thông cáo có một nữ bệnh nhân da đen 14 tuổi ở De Quincy cao đến 2 mét 54. Bấy giờ sau, dù sao người ta cũng nói lại chiều cao đó sai, thực ra cô chỉ cao có 2 thước 08.

chuyện khó tin

Tay đua xe đạp vô địch Bably Walthour 34 năm theo nghề đã bị gãy xương 45 lần, mang 32 vết thương, 6 lần bị thương mà Bác sĩ hết hy vọng cứu chữa

và 2 lần... đã được Bác sĩ chữa nhận là chết rồi.

HOA ĐẤT MẸ (sưu tầm)

tâm lý đàn bà

— Nếu một người đàn bà cho bạn biết tuổi nàng ! Tổ về ngay nhiên là điều rất tốt, nhưng xin chớ nhieu mày !

— Sau bất cứ hành vi xấu nào dù riêng tư hay ở nơi công cộng, bao giờ bạn cũng thấy một người đàn bà hoặc là giữ bí mật, hoặc là nâng niu như một báu vật.

— Khi một người đàn bà mong mỗi có một cái áo măng-tô lông chồn. Nàng sẽ làm gì ? Nàng sẽ chạy đi khoe với 2 người : gã đàn ông nàng yêu và mẹ đàn bà nàng ghét cay ghét đắng.

— Khi những người đàn bà không làm đầu đề cho sự nói xấu thì các nàng lại nhào vô nói xấu kẻ khác.

— Đàn bà không bao giờ yêu hết. Tuy nhiên các nàng thích được một vài người đàn ông yêu.

— Đàn bà thật kỳ lạ. Họ muốn sống lâu nhưng lại không muốn già.

— Khi một người đàn bà từ chối lời đề nghị là nàng đợi chờ một câu hỏi xa hơn.

— Đàn bà không bao giờ thấy những gì người khác làm cho họ, họ chỉ thấy những gì người ta không làm.

NGUYỆT QUẾ (sưu tầm)

kim cương

● Viên kim cương Oppenheimer, cũng màu vàng nặng 253 cara được tìm thấy ở mỏ Dutoitspiacu Kimberley. Ông Harry Winston mua viên vàng ở Nữ Ước đem nó tặng cho viện Smithsonian ở Nữ Ước để kỷ niệm Huân Tước Ernest Oppenheimer.

● Viên kim cương Bureka nặng 314 cara là viên kim cương đầu tiên tìm được ở Nam Phi. Sau đó chàng Brasmus Jacobs tìm được bên bờ sông Orangre rồi ông Boers đem về tặng cho quốc gia Nam Phi.

● Viên kim cương Étoile Delaerre (Theearth Star) màu cà phê, nặng 111 cara 59 to nhất trong loại màu .

● Viên kim cương L'Impératrice Eugénie mà hoàng đế Nã Phá Luân tặng cho Hoàng hậu Eugénie làm quà mừng đám cưới. Nó màu xanh lục, nặng 31 cara, được đeo thành nhẫn trái lê, do bà Post, người vợ, mua của nhà kim hoàn Harry Winston rồi đem tặng cho viện Smithsonian.

NGÔ QUÝ SINH (sưu tầm)

lạm to

Ở tỉnh Middletown, Hoa Kỳ người ta định mở một thiết lộ mới. Kiến kỹ sư đang điều đình với một ông gia già không chịu nhượng nhượng đất của mình. Sau cùng viên kỹ sư bực mình quá phải nói :

— Thế thì tôi chỉ còn một cách duy nhất là làm đường xe lửa ngang nhà ông.

— Ngang nhà tôi ? ! Nếu ông không rằng tôi sẽ mở cửa nhà cho mỗi lần xe qua thì ông làm to rồi.

— ? ? ?

TÓC MÂY



KIẾN
VÀNG
ƠI

VẤN : Kiến Vàng ơi, Mi hỏi cái này tí. Khi mà người ta bảo mình đại diện cho hãng mừng rách thì phải đối lại làm sao, chỉ dùm Mi nhé.

HOÀI MI (Ban Mê)

ĐÁP : Thì thôi, ta về ủi lại cái mặt cho khỏi nhăn nheo Tuổi Ngọc. Chả nên tìm lời « xù » làm chi, lời khuyên của thâm mỹ viện đứng đầu nhất nước nói vậy.

VẤN : Kiến Vàng ơi ! Răng mờ « hần » cứ nhìn mình chòng chọc vậy làm con nhỏ bạn cũng kêu lên. Báo trước với Kiến Vàng là mếp mình không có dính tương ời đấy nhé.

LỜ MỜ (Qui Nhơn)

ĐÁP : Hãy bôi tương ớt vào mếp để yên chí là hần nhìn mình vì thế. Và bạn ạ, nên sắm thêm gương chàng ?

VẤN : Kiến Vàng ơi ời, khi lòng mình cảm thấy không « thịnh thích » người ta muốn rút lui thì phải làm sao để « người ta » đừng nghĩ xấu về mình hở Kiến Vàng.

NGUYỄN HUÊ CHÂU LAN

ĐÁP : Bạn đã đến và bây giờ muốn đi, nếu chưa muốn làm xin bạn cứ việc quay gót tự nhiên. Nếu đã lỡ chào nhau khi đến thì cũng xin mở lời từ biệt khi về. Xã giao cho đúng điệu đề đời khỏi phiền nhau.



truyện dài MƯƠNG MÃN

Lúc này, nếu có ai hỏi tôi : Hạt Tiêu, trong thiên hạ, ai là người mi ghét nhất? Tôi sẽ trả lời in máy, không cần suy nghĩ : Lan Khuê là đứa tôi thề không đội trời chung, dù mảnh trời ấy chỉ nhỏ bằng chiếc khăn tay, hoặc tệ hơn, chỉ bé bằng cánh một con chuồn chuồn.

Tôi bực tức nhẹ nhàng :

— Con ni lạ chưa ! Đã nói chỉ là chuyện đùa, cứ hỏi gặng hoài, tao đá một cú văng qua bên Tàu chừ.

Lan Khuê đổi :

— Hình như bữa ni hai đứa mình không còn thân thiết như xưa nữa. Mi thử hát một câu tuyệt tình đi, tao quay phắt lưng lại, ba vạn sáu ngàn ngày không thèm ngoảnh lại cái mặt chó mi nữa mô.

Tiếc rằng tôi chẳng phải là con trai, để rung mảnh lòng rối loạn, quẩn quýt trước vẻ giận dỗi đáng yêu của Lan Khuê. Nhưng tôi bỗng mềm lòng, chút bực tức nhẹ nhàng bay biến. Thất bại rồi, tôi chỉ là hạt tiêu cay, không thề là hạt tiêu đá.

— Rằng không còn thân thiết như xưa nữa, hử bà nội nhỏ? Hãy nhìn chiếc răng khềnh của tau và rút lời nói lại.

Lan Khuê nhìn tôi lạ lùng :

— Mặc mớ chi tau phải chiêm ngưỡng cái răng chó của mi?

Tôi mỉm cười, phịa một lời thề sắt son vàng đá :

— Rằng chừ chiếc răng khềnh của Hạt Tiêu không còn trên miệng cười của hần nữa, hần mới hết thân thiết với Lan Khuê yêu dấu.

Lan Khuê chớp mắt cảm động muốn run, nhưng hần vờ làm mặt lạnh.

— Tiếc là không có cái kèm ngay chừ, tau sẽ bẻ quách chiếc răng chó của mi ngay, để mi giữ vẹn lời thề, không còn thân thiết với tau nữa.

Tôi muốn cắn đôi má hồng hào của Lan Khuê một miếng quá.

— Bộ định giận thật à, bà nội nhỏ?

Lan Khuê lườm, nguyệt, háy. Ba động tác hần xử dụng đã tới hồi tuyệt luân, làm hồn tôi muốn xiêu vẹo.

— Thân thiết chi mà dẫu quanh dẫu quất chuyện ni chuyện tê: hoài. Thỉnh thoảng bất chợt tau thấy vui buồn buồn, tau hơi lo lo.

— Thật à?

— Đừng làm bộ làm tịch nữa. Mi buồn mi không biết?

Tôi buồn? Bất chợt có lúc tôi ngẩn ngẩn ngờ ngờ? Chi mà ngụy tặc rứa? Tôi thường tía lia, nói không đề miệng kịp kéo da non. Lúc nào giữa đám đông tôi cũng vui in đám chạy hát bội. Thế mà Lan Khuê đảm bảo có lúc thốt nhiên mặt tôi man mát những dợn sóng buồn? Soi gương nào có thấy? Tôi vẫn ngỡ niềm băng khuâng chỉ vừa phôi dưng sâu kín trong lòng, không ngờ nó đã lăm phát ra tới ngoài da, trình diện dưới mặt trời. Nguy to rồi.

Lan Khuê bỗng nhỏ giọng, đắm đắm nhìn tôi, thì thầm, chậm rãi :

— Hạt Tiêu, mi phải lòng ai rồi, phải không?

Có cái lỗ hồng ngay dưới chân, chắc chắn tôi sẽ độn thổ. Tôi thấy tôi ngờ ngác lắc đầu :

— Phải lòng là răng?

— Là mi thương ai đó, bắt đầu cắn trái nhớ nhung, rước hình ảnh người ta đặt lên ngai lòng mình để thờ.

Khủng khiếp ghê! Lan Khuê biến thành phù thủy rồi, hần đã nhìn thấy con chim bâu đang rĩa cánh trên ngai lòng tôi. Không dưng, tôi muốn quay đầu chạy trốn. Tôi không tin tôi đã phải lòng. Phải lòng! Hai tiếng nghe xao xác quá.

Lan Khuê vụt hao hao giống Jésus và tôi, là con chiên xưng tội :

— Tau phải lòng đôi mắt Bích Khê.

Jésus kinh ngạc :

— Thật không?

Con chiên gật đầu :

— Thật, như mặt trời có thật trên đầu chúng ta.

Jésus trùm phủ con chiên bằng cái chớp mắt ngờ vực.

— Phải lòng đôi mắt Bích Khê? Lâu chưa, hử nhỏ?

Con chiên kéo sợi tóc cắn ngang môi, ngớ cần phải nổi ngậm ngùi;

— Từ cuối năm mười lăm tuổi.

Jésus nhè nhẹ lắc đầu:

— Nhưng Bích Khê đã chết.

Con chiên thiết tha, thành khẩn, trông ngược xa xăm:

— Đôi mắt mê hoặc không chết.

Jésus đặt một bàn tay lên vai con chiên:

— Đừng lãng mạn cuồng tín quá như rứa?

Con chiên muốn khóc:

— Không lãng mạn, không cuồng tín.

Jésus:

— Có!

Con chiên:

— Không!

Jésus mỉm cười âu yếm:

— Rửa thì răng?

Con chiên cúi xuống lòng mình, hẳn thấy con chim báu đứng lặng buồn trên chiếc ngai ngan ngát mùi trầm hương và cỏ dại:

— Đã tìm kiếm, đã thấy, đã mất hút.

Jésus sốt ruột:

— Ai?

Con chiên thì thầm:

— Đôi mắt.

Jésus thở dài:

— Nói rõ hơn. Mi đã tìm thấy đôi mắt mê hoặc Bích Khê ở một kẻ khác và, Hạt Tiêu, mi phải lòng người nó, phải không?

Jésus bàng hoàng biến mất, trước mặt tôi, Lan Khuê hiện nguyên hình. Tôi bờ ngờ nhìn hẳn:

— Không!

— Có! Ai nói đôi mắt làm mi phải lòng? Hạt Tiêu đừng hoảng hốt quá rứa. Răng mi có vẻ run sợ, tái xanh in tàu lá chuối rứa.

Tiếng nói của ai đó thốt ra từ miệng tôi, lạ hoắc, ma mị:

— Người thanh niên ở quán nguyệt lầu.

— Người ôm con chó nhỏ mang tên em gái anh ta: Ái Cơ?

Tôi gật đầu, lòng nhẹ hẫng. Chim báu cất cánh bay rồi phải không?

Lan Khuê bỗng trở nên nghiêm trang lạ thường:

— Chiều đó, phải anh chàng ngồi đợi mi không?

— Không. Tình cờ rứa thôi.

— Nghĩa là mới gặp nhau lần đầu?

—Ừ!

Lan Khuê trở mắt ngắm tôi, cơ hồ tôi vừa thoát biến thành vật lạ quái dị:

— Mới gặp đã phải lòng. Đồ lãng mạn.

Đồ lãng mạn. Ba tiếng ngân nga in ba hồi chuông gõ xót mắt mỗi. Tôi xấu hổ một cách đáng tội nghiệp:

— Lan Khuê, đừng nói bậy. Tau không tin tau là «đồ lãng mạn» như mi tưởng.

— Rửa mi là cái quái quỷ chi?

— Một hạt tiêu cay.

— Hết cay rồi, từ nay mi ngọt bùi từ hồn đến xác.

Tim tôi giật thót:

— Vì ràng?

Lan Khuê cười tinh quái:

— Mạnh lòng mi bắt đầu biết phát phối bay lòng lộng đón gió lạ.

— Gió chi?

— Gió tình.

Phải vậy không? Tôi hỏi thầm và tôi thấy tôi anh dũng lắc đầu.

— Lan Khuê, thu hẹp trí tưởng tượng mi lại, đừng đi xa hơn, lạc đường rồi.

— Mi mới là đứa lú hồn lú phách, tau vẫn tỉnh.

— Tau chỉ mới biết băng khuâng tí ti thôi.

— Tí ti rồi vĩ đại, bao la, mệnh mông mấy hồi!

— Mi nhieếc mắng tau, phải không?

— Không, tau đang quàng vòng hoa chúc phúc cho mi.

— Đừng đùa dai nữa, Lan Khuê.

— Tau không đùa.

Tí ti rồi vĩ đại, bao la, mệnh mông mấy hồi! Băng khuâng là chất chi mà ghê khiếp quá thế? Trong tôi đang có một kẻ xâm lược, đó là băng khuâng? Bây giờ nó tạm chiếm một góc nhỏ, ngày nào nó lấn chiếm, tràn ngập hết tâm hồn? Không, Lan Khuê tau không tin mô mà vội dọa.

— Lan Khuê, thú thật. Thấy anh chàng có đôi mắt giống Bích Khê, tau thương một chút rứa thôi.

Lan Khuê hình như là hơi chanh chua:

— Một chút cũng đủ nhớ đời. Ngần ngor lên ngan ngor xuống. Cũng đủ khan giọng «gọi tên bốn mùa» như ông Trịnh Công Sơn.

Lúc này. Lan Khuê không còn giống Jésus nữa, tôi thấy hẳn hao hao bà cụ non, và tôi chỉ là đứa trẻ nít.

Bà cụ non lên giọng bắt nạt :

— Anh chị hẹn nhau tới quán nguyệt lâu cả chục lần rồi, phải không ?

Đứa trẻ nít ngơ ngác :

— Hẹn mô mà hẹn. Đã nói là chỉ gặp một lần rồi mất bút.

Nếu Lan Khuê đọc được nhật ký tôi, hẳn sẽ có dịp mắng tôi là «đồ lãng mạn» kỹ hơn nữa. Vì, trời ạ ! Trong nhật ký tôi đã dai lờ, lạc lòng ghi thế này :

Mấy hôm nay, hình như cần xương cổ của tôi nhuốm bệnh, ra đường nó không chịu giữ yên cái mặt ngó thẳng đằng trước. Cờ cứ ngoay ngoay, bắt đầu ngoay ngoay theo và, mắt tôi xao xáo nhìn lui ngó tới như thể tìm kiếm người nào đó trên đường. Đã cố gắng giữ yên cần xương cổ, nhưng vô hiệu. Nó cứ ngoay ngoay nhìn bốn phương tám hướng hoài. Tình trạng này còn kéo dài có ngày tôi e phải vào nhà thương vì hôn trụ đèn, hoặc tông ào phải xe loại nặng loại nhẹ chi chi đó. Rất có thể mất mạng như chơi vì cái cần xương cổ ngoay ngoay !

Hôm nay tôi biết rõ lý do sự liếc xiên nhìn xéo kiểm soát công lộ của tôi rồi. Tôi muốn tìm kiếm một người.

Chưa hết những trang nhật ký kế tiếp vào những hôm sau, cần này được viết bằng chữ hoa, tô đi tô lại đậm màu nhất :

NGƯỜI THANH NIÊN VÀ CON CHÓ NHỎ KHÔNG THẤY MÓ CẢ.

Hoặc, rõ ràng hơn, tôi ghi :

Hôm nay, người thanh niên và con chó nhỏ tiếp tục mất tích !!!

Hoặc, một ngày nữa, không tìm thấy đâu, tôi bắn khẩu :

Người thanh niên và con chó nhỏ biến thành khói bay đi rồi à ? ! ! !

Hoặc, táo bạo hơn, tôi kẻ đậm nét :

Hỡi người thanh niên có đôi mắt giống ông thi sĩ tôi thương, làm ơn hiện ra cho thấy, dù chỉ là một thoáng. Ác chi lắm rứa ? Trởn mó kỹ rứa ? ! ! ! !

Đại khái, những câu tương tự như thế tôi đã âm thầm ghi vào nhật ký, nhiều ngày. Chưa gặp lại Người Thanh Niên và Con Chó Nhỏ lần thứ hai, có lẽ những trang còn lại sẽ kín đầy những giòng chữ đậm màu bằng khuâng kia (?). Tôi nhủ thầm, và tôi lắc đầu đầu : không biết không biết. Không biết ! Điều đáng ghi nhận là, bây giờ viết nhật ký khỏi cần tới 2 viên A.P.C. hỗ trợ nữa.

Nhật ký đã trở thành tấm gương phản ảnh trung thực từng đường cong nét lượn, niềm hân hoan, nỗi buồn bã của tâm hồn tôi.

(còn tiếp)



truyện dài TỪ KỂ TƯỜNG

Nhuệ Giang nhieu mầy. Ăn nói gì mà vô duyên gớm.

— Nhà cô còn xa không ?

Nhuệ Giang làm thinh. Nhưng nàng cũng lo ngay ngáy, sợ hẳn sẽ lẻo dẹo theo tới nhà.

— Làm mặt lạ bả, lúc nãy mình chẳng vừa quen nhau đó sao. Tôi đã nhét giùm cuốn sách.

Nàng quắt mắt :

— Bộ tiếc công lắm gì ?

— Không tiếc.

— Sao nói làm gì ?

— Như thế mới mở miệng với người ta.

Gã thanh niên cười một cách vô duyên. Nhuệ Giang tưởng như nụ cười của anh chàng có lóe sáng mấy cái răng vàng. Nàng ghét và bực tức đến độ phải nghĩ như thế. Nhuệ Giang âm ỉ vì phải mở miệng ra đối đáp với gã. Từ bây giờ nhất định Nhuệ Giang phải im lặng, mặc cho anh chàng nói gì thì nói. Nhuệ Giang đi sát vào bờ rào cây thấp. Phía trong là sân quần vợt, nàng thấy khoảng sân rộng mênh mông với những đường vạch trắng. Chiều nay mưa lớn, không có ai chơi quần vợt trong đó cả, khoảng sân rộng chỉ còn lại một màn nước trơn bóng và những tấm lưới ngó cũng buồn thiu. Nhuệ Giang nghe được mùi đất ẩm, mùi xương lá mục bốc lên với mùi mưa mới. Con đường vắng lặng lì nhà, khiến cho gã thanh niên càng bạo dạn hơn. Hắn bắt đầu nói những câu làm cho Nhuệ Giang âm ỉ. Nhưng hắn phải chạy xe rẽ theo dưới đường, còn nàng đi trên lề, lại nép sát vào trong, những câu nói của anh chàng thật to làm Nhuệ Giang sợ người đi qua nghe được

ngượng chết. Quả thật, có một vài người đi ngang qua, họ nhìn chăm chăm vào mặt Nhuệ Giang, nàng ngượng đến đỏ mặt. Nhuệ Giang vừa đi vừa mong thầm trong bụng có một cục đá to nào đó cản dưới bánh xe làm cho anh chàng lật nhào, té một vố đau điếng gãy hết răng trong cái miệng lưỡi nhai ấy mới nguôi được giận.

— Nè, cho biết tên đi chứ. Không nói theo hoài tới nhà lặn à?

Nhuệ Giang lờm một cái tướng cắt đứt luôn mái tóc dài của anh chàng.

— Trời đất bộ tịnh khẩu như ông đạo Dừa sao?

Nhuệ Giang cười thầm, anh chàng vừa vô tình nhắc cho nàng nhớ và hình dung ra gương mặt anh chàng giống y như một trái dừa, nhất là mái tóc dài phủ gáy ôm lấy gương mặt của anh chàng đó, đúng là một trái dừa, không sai đi đâu được. Nhuệ Giang muốn bật cười lớn, phải nói chuyện này cho nhỏ Trầm Hương nghe, chắc nhỏ sẽ tha hồ mà ôm bụng cười. Anh chàng chắc chắn sẽ được lãnh vài mỹ danh độc đáo hơn nữa với cái mõm miệng ma ấy.

— Tên gì vậy cô bé, làm khó ghê, cho biết tên đi tôi không gọi ầm ĩ đâu mà sợ.

Nhuệ Giang nhũn mày. Lại dám gọi mình là «cô bé» nữa chứ. Nhuệ Giang vẫn thường được người ta gọi là cô bé nhưng hai tiếng «cô bé» của anh chàng này gọi sao mà vô duyên dễ ghét đến thế. Nàng quát mắng.

— Ngó lại xem bằng tuổi ta không mà «cô bé này cô bé nọ»?

Hình như mỗi lần tìm cách làm cho Nhuệ Giang phải mở miệng đối đáp là anh chàng có vẻ thích thú mừng rỡ ra mặt. Anh chàng cười tươi nói:

— Bao nhiêu tuổi, nói nghe rồi người ta sẽ cho biết là lớn hơn bao nhiêu

Nhất định là không bao giờ Nhuệ Giang mắc mưu anh chàng này nữa, nên thay vì trả lời Nhuệ Giang chỉ nguyệt một cái, rồi qua ra đếm những bước chân của mình. Con đường chiều mưa thật đẹp. Mưa còn lại những hạt nước nhỏ rớt xuống từ những đỉnh lá xanh non phía trên đầu nàng, những chùm hoa đỏ ắm ướt loáng thoáng qua các khoảng trống. Con đường ngập xác lá chết. Những đóa lá đỏ đã đi qua, còn phảng phất hương của mùa nào nằm vương lại trên hè đường. Người phu quét đường chắc ít khi tới đây. Bãi cỏ mọc cao trên mấp cá chân ủ kín đôi giày của Nhuệ Giang, những đám giầy leo trên bờ rào tro hoa màu tím lấm lấm. Một cây hoa dại trổ bông mới, hương hoa thơm lừng

một khúc đường. Nhuệ Giang lẩm nhẩm những câu hát nàng thuộc trong bài «Đường chiều lá rụng». Nhuệ Giang quên khuấy anh chàng đi theo mình, anh chàng vẫn theo sát nút, bên gan và lý lợm. Đến khi Nhuệ Giang giật mình nhớ lại thì nàng đang đứng trước một ngã tư đèn. Nhuệ Giang không biết đường nào sẽ dẫn về nhà. Nhuệ Giang lúng túng định chờ gọi một chiếc xe. Anh chàng mừng rỡ tấp xe vào liền, cười điệu:

— Sao ngờ ngạc như con nai đi lạc vậy. Không biết đường về nhà hả, lên đây tôi chở cho?

Nhuệ Giang làm thinh, nàng ngượng quá trước bao nhiêu cặp mắt đổ dồn về phía nàng, chỉ mong từ phía trước có một chiếc xe taxi hay một ông xích lô nào đó chạy tới. Nhưng tự nhiên con đường vắng như đồng lõa với gã thanh niên, không có bóng dáng một chiếc xe nào cả, chỉ toàn những người đi xe gắn máy chạy vù qua. Nhuệ Giang vừa bực vừa sợ hãi, đồng thời nàng cảm thấy lạnh run. Bây giờ nàng mới nhớ đã đi hết mấy con đường, hứng bao nhiêu giọt nước mưa trên mái tóc, trên vai áo đến nổi da thịt nàng thấm lạnh.

Bây giờ Nhuệ Giang cũng cảm thấy hối hận đã không rủ Trầm Hương cùng đi. Nếu có Trầm Hương, chắc chắn là Nhuệ Giang không sợ gì cả. Nhuệ Giang chợt nghĩ tới không khí ấm cúng của ngôi nhà nàng trong buổi chiều mưa. Căn phòng đó, cánh cửa sổ ngó ra con đường phía trước. Nhuệ Giang hình dung ra trời nghiêng xuống. Trầm cỏ, những đỉnh cây im lặng đứng trong dáng trời nghiêng xuống. Trầm Hương nữa, giờ này chắc đang nằm sắp học bài, miệng nhai bánh. Lũ em nàng nô đùa ầm ĩ quanh nhà. Ba má nàng đang làm gì. Có ai biết nàng đang đứng trước một ngã tư đường với một nỗi tủi thân không. Nhuệ Giang ầm ục muốn khóc lớn.

Giữa lúc Nhuệ Giang lo sợ gần muốn khóc. Giữa lúc gã thanh niên hí hửng ba hoa múa lưỡi tán tỉnh nàng, mời nàng lên xe cho hẳn chỗ giữa lúc cái lạnh làm cho Nhuệ Giang run hai bàn tay, môi tái ngắt. Bóng dáng của chiếc xe sơn màu trắng dễ thương và quen thuộc bỗng từ một nơi nào chạy tới. Người đàn ông thoảng nhìn thấy nàng, rồi khẽ liếc gã thanh niên đi xe gắn máy. Nhuệ Giang nghe trái tim mình muốn nhảy tót ra ngoài rớt xuống đường và vỡ tan nát ra thành từng mảnh vụn. Nàng chết lặng, ngây người cứng đờ như một tượng gỗ vô tâm vô hồn. Trong một lúc lâu nàng không có phản ứng gì cả. Người đàn ông nữa như lơ đãng nữa như đã nhận ra nàng là người quen thuộc rồi không hiểu sao người đàn ông khẽ mỉm cười liếc gã thanh niên đi xe gắn máy một lần nữa, dáng điệu thật ngạo nghễ, chàng cho xe chạy

vụt qua. Nhuệ Giang muốn kêu lên một tiếng gì đó, nhưng tượng như một lời kêu cứu, nhưng nàng nghẹn cứng cổ họng. Khi nàng sức tỉnh trở lại nàng cũng vừa cảm thấy tâm hồn nàng chao động ngả nghiêng như đang ngồi trên một chiếc ghe nhỏ bị nhồi sóng dữ. Bầu trời quay vòng, ánh sáng vụt tắt. Một nỗi tuyệt vọng mù khơi trong tâm trí nàng. Nhuệ Giang cắn môi và bất ngờ làm sao, nàng khóc.

Nhưng cũng vừa lúc những giọt nước mắt nàng ứa ra chưa kịp lăn xuống má người đàn ông bỗng ngừng xe bên kia ngã tư. Chàng mở cửa xe bước xuống đi bộ lại phía nàng. Bây giờ Nhuệ Giang lại bị rơi vào cảm giác lúc này, nàng vừa hoàn hồn lại đứng bất động, sững chết nhìn người đàn ông đi tới gần. Dáng chàng thoảng trên màu lá xanh, màu hoa đỏ, màu của buổi chiều nhoè nhoẹt trong hơi mưa.

Không để ý gì tới gã thanh niên, chàng mỉm cười, giọng nói vừa ấm cúng vừa thân thiện:

— À, cô bạn nhỏ. Làm gì đứng đây, bị mưa ướt hết rồi phải không?

Nhuệ Giang lật đật dấu những giọt nước mắt. Nhưng hình như người đàn ông đã thoáng thấy, chàng giả vờ không hay biết. Nụ cười vẫn còn, chàng nói:

— Hình như cô chờ đón xe và bị lạnh. Ở cùng một đường, tôi định về nhà vậy cô đi với tôi tiện chứ?

Nhuệ Giang bối rối bấu mấy ngón tay vào chiếc khăn và ấp úng mãi không nói được. Nàng có cảm tưởng như bị rơi vào một trạng thái vô trọng lực. Giọng nói của người đàn ông vừa trầm tĩnh đầm ấm, vừa thân thiện và đầy quyền uy có mãnh lực thu hút hồn nàng. Nhuệ Giang khẽ liếc nhìn chàng. Người đàn ông vẫn đứng, sừng sững đó, nụ cười còn nở. Nhuệ Giang không gật đầu, không đáp, chỉ nhích bước và người đàn ông cũng đã hiểu nàng ưng thuận. Chàng đi bên cạnh nàng không nói gì. Nhuệ Giang cũng không dám ngoái lại xem gã thanh niên vẫn còn đứng đó hay đã đi mất.

Người đàn ông mở cửa xe. Nhuệ Giang bước lên. Chàng đi vòng qua bên kia ngồi trước tay lái. Khi xe chạy Nhuệ Giang nhìn thấy những giọt mưa loáng thoáng ngoài cửa. Hai cây gạt nước quay đều đẩy bụi nước lan ra trước một tấm kính mờ mờ. Nhuệ Giang khẽ liếc nhìn người đàn ông, nàng đã hoàn hồn, bây giờ mới thật sự bối rối khi nàng phải ngồi bên cạnh một người lạ. Nhuệ Giang nghĩ lo mớ tới sự diễn biến lúc này, nếu người đàn ông chạy luôn thì sao? Chắc chắn là nàng sẽ phải đối phó với gã thanh niên kia, nhưng nàng phải làm gì, ngoài việc kêu xe về nhà, nàng không còn biết làm gì khác. Nhuệ

không giải thích nổi tại sao khi người đàn ông tỏ vẻ không chú ý tới nàng, định chạy luôn thì nàng lại tủi thân tuyệt vọng. Chàng có thể làm như thế được chứ, vì giữa hai người đã có một cái gì gọi là thân thiết đâu. Hai người vẫn còn xa lạ ngoại trừ một điều ở đối diện nhau trên một con đường. Nhuệ Giang bối rối lật từng trang sách để khỏi phải nghĩ ngợi tiếp, nhưng thật ra chính lúc đó trí óc nàng bị quay tít như hai cây gạt nước trên tấm kính xe.

Người đàn ông lái xe thật trầm tĩnh, một tay giữ tay lái, một tay móc gói thuốc từ túi áo, lấy một điếu gắn lên môi. Trả gói thuốc vào túi trở lại tìm bật lửa đốt thuốc. Khi đầu điếu thuốc cháy đỏ Nhuệ Giang cũng thấy từ mũi chàng bay ra hai luồng khói nhạt, thơm thơm. Nhuệ Giang chăm chú theo dõi cử chỉ của người đàn ông, ở chàng cái gì cũng có vẻ trầm tĩnh, chững chạc, từ lời nói cho đến bật một cái bật lửa châm thuốc hút, nhả khói. Chàng không có gì giống với gã thanh niên theo Nhuệ Giang lúc này, chàng thật khác xa hoàn toàn. Ngồi bên cạnh chàng Nhuệ Giang cảm thấy vừa tin tưởng vừa e dè. Cảm giác nàng thu lại nhỏ bé như một con sóc trên bàn tay của người đàn ông.

— Cô còn lạnh không?

Mặc dù hai bàn tay run không ngớt nhưng nàng vẫn mỉm cười, lắc đầu. Người đàn ông tiếp tục với nụ cười ấm cúng của mình:

— Tôi tưởng cô hãy còn lạnh, mời cô hơi tái.

Nhuệ Giang ngáp ngừng, mấy ngón tay xoắn vào chiếc khăn mù sọc trắng đẫm nước. Nàng cúi mặt nhìn hờ hững trang sách.

— Cô đi đâu về? Gã thanh niên ấy là ai thế?

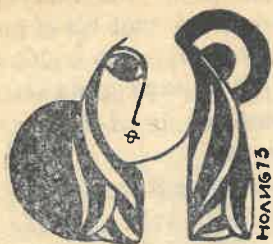
Nhuệ Giang ấp úng:

— Dạ, đi xem trường đề vào học niên khóa tới. Lúc về gặp gã thanh niên đi theo. Hắn không quen biết gì hết...

Nhuệ Giang muốn giải thích nhiều nữa, nhưng nàng không tìm đủ lời để nói.

Người đàn ông ấy là Nghiệp. Chàng mới vừa ở tòa báo về. Con đường này chàng vẫn thường đi qua mỗi ngày. Cũng như ngôi trường đó, chàng biết là ngôi trường ngày xưa của Nguyệt. Ở một chỗ quen thuộc nào đó chàng vẫn nhớ khi đi ngang qua cửa trường là chỗ hẹn ngày xưa với Nguyệt vào những buổi chiều chàng tới đón nàng. Nghiệp nhớ chàng vẫn tới vừa kịp lúc tiếng chuông vang lên. Chàng ngồi trong xe và nhìn thấy ông gác đan xô hai mép cửa sắt đang rộng ra. Chàng theo dõi Nguyệt từ trong đám đông, giữa một đám bạn của nàng.

(còn tiếp)



TIẾNG HÁT VỚI TIẾNG ĐÀN

BTN. ANH

Từ một miền nhớ mênh mông, em trở về với đám mây trời nhẹ bồng, từng phiến trắng mỏng manh như sương khói thả nhẹ êm u trên làn tóc em. Hai hàng lá biếc song song rợp bóng mát cho em qua đây đường về thênh thang, những chiếc lá xanh um ngổ ngàng chạm xuống mặt đường thật xót xa, có chút ngậm ngùi với vợi vương trên mắt em, cổ lắng hồn xuống để nghe những lời buồn thật thà trở về từ cõi xa xăm.

Em đi nhỏ nhoi trong con đường thênh thang, lá me xôn xao dưới chân em và hai hàng cây rũ bóng thật rợn rùng khi gót chân tại em dạo qua, mỗi nhịp chân ấn trên mặt đất em nghe lòng chùng xuống một nỗi buồn. Thoáng gió ban trưa về ngang qua thả vào lớp học cho em nghe mang mang mùi lá khô thơm và không gian quạnh hiu ở thờ. Có ánh mắt nồng nàn xa xôi nào chợt hiện hữu trong trí nhớ, em nhắm mắt lại cho trí nhớ ra khỏi vùng mịt mờ và đôi giòng nước mắt tuôn trào. Loáng thoáng bên tai khúc hát hôm qua thật tuyệt vời: "Thuở ấy em vừa thôi kệp tóc, thuở ấy anh vừa thôi học xong, yêu anh yêu anh em làm thơ, yêu em yêu em anh soạn nhạc..."

Cùng với nỗi buồn của em, cơn gió chiều nay thổi ri rào những lời tình tự thường đưa em miên man trong cõi mộng du. Có tiếng khóc nhỏ nhỏ của chiếc lá đang ngủ yên trên tóc em. Lùa tay vào những sợi tóc rối tung, thoáng thấy lao xao ngày tháng rêu xanh trở về lang thang như đám sương mù. Quá khứ được thắp sáng rõ ràng trước mắt như dư âm tiếng hát hôm qua. Em vẫn đứng đây ngược mắt lên trời mong tìm một góc thiên đường của mình trên đó, chỉ thấy mơ hồ đôi mắt ai rọi rõ triu mến nhìn em.

Một ngày đi qua đây em lùi vào quá khứ gần hơn đôi khi, em tự cho mình một trái tim thật nhỏ để được gần mình hơn, được sống cho mình bằng những ý nghĩ đơn thuần nhất nhưng có lẽ vì ảnh hưởng đồng loại nên em cũng phải an nhiên trong cuộc sống bình thường. Em muốn được ở một mình trong tháp ngà cô đơn để đôi tai khép kín lắng nghe tiếng hát tình nhân. Đó là lúc em đã tìm được thiên đường bởi vì đối với em sự đau khổ có ý nghĩa như hạnh phúc, em muốn đời đời được đắm mình trong dòng suối suốt kiếp rong chơi để quên một kiếp làm người.

Trước mặt em bây giờ không gian đặc quánh với những màn sương mỏng, em thấy rõ ràng bóng mình hiện hiện trong tương lai: bóng đổ thênh thang giữa hàng cây vàng nắng, ủ rũ như lá khô và xanh xao như mây trời, em vẫn nghênh ngang đi trong hoang vu mà không cảm thấy cô đơn, cứ ngỡ mình đang vẫy vùng trên giòng sông hạnh phúc.

Ngủ vào nhà em hôm nay lá chết rụng nhiều, nắng vừa lưng chừng trên giàn hoa giấy, em thấy nhớ hai câu thơ của Bích Khê chi lạ: "Ôi buồn vương cây ngô đồng! Vàng rơi vàng rơi thu mênh mông". Em đi thẩn nhiên trong lòng con ngõ hẹp, tiếng sỏi vỡ vụn dưới chân cho em cảm giác quên đời. Em biết chắc một điều là bây giờ linh hồn em cũng như bóng cây ngã nắng. Chiếc lá rơi rơi cũng giọt buồn ngã xuống quanh đời.

Nghìn trùng xa cách, người đã đi rồi, còn gì đâu nữa mà khóc với nỗi. Mời người lên xe về miền dĩ vãng, mời người đem theo toàn vẹn hương đàn, đừng tiễn người vào dĩ vãng nhạt màu sẽ có chẳng nhiều đón đàn...

Em nghe nồng nồng ở mũi, cay cay ở mi, chuyện quá khứ êm đềm tựa dàng như tiếng hát của ai trôi buộc linh hồn em. Tình yêu như những chiếc bong bóng màu dễ thương nắm trong tay nhưng ai biết sẽ vỡ lúc nào, xin nhỏ vài giọt nước mắt xuống khóc cho đời em, một kiếp hưởng dương suốt đời mỗi mắt trông về mặt trời để ngỡ mình không sống trong sương mù. Em xin giao trả dĩ vãng lại cho người, chỉ muốn đời làm kẻ du tử đi tìm ước mơ. Bàn tay em mở rộng, cửa lòng em bao dung, xin cho em được thánh thiện trong ước mơ ngoảnh mặt lại lần cuối nhìn dĩ vãng mịt mùng sau lưng và ở thờ với thời gian mơ hồ trước mặt.

Bây giờ em hoàn toàn bình yên trong sách vở, soi bóng mình trong màu mực đề nhốt kín đam mê, hoàn toàn không hối tiếc một lời nói xót xa, bởi vì em biết tình yêu như là cơn bão đi qua không bao giờ dừng lại trên một dòng sông.

BTN ANH



NGUYỄN THẾ

xin đổi tên

Em có tên quá xấu, mỗi khi « người ta » hỏi tên, « gương mặt muốn khóc được ». Cảnh sát hỏi căn cước cũng mắc cỡ muốn độn thổ luôn.

Xin cho biết thủ tục xin đổi tên. Làm đơn ra sao? Nộp ở đâu? Có phải đến tòa không? Có cần người chứng? Có bị làm khó? Có tốn tiền?

NGUYỄN THỊ... (Saigon)

Bây giờ chỉ có 2 trường hợp được đổi tên. Trước hết là trùng với tên của tổ tiên. Trường hợp này phải được chứng minh bằng một tờ thông tri thiết lập rất phức tạp và mất nhiều thời giờ. Thứ hai là trường hợp tên cha mẹ đặt cho quá xấu xí khiến người mang tên phải xấu hổ, nhất là khi đọc lên có thể phạm đến thuần phong mỹ tục. Nói như vậy có nghĩa là nếu em tên Nguyễn Thị Soài, Thị Mít hoặc người nào đến xi lại mang tên Bạch Tuyết chẳng hạn cũng có

thể cảm thấy ngượng, bạn bè hay chế giễu đó nhưng không thể xin đổi tên được.

Việc đổi tên phải được Tổng Thống cho phép bằng cách ban hành một sắc lệnh. Do đó em phải làm đơn xin Tổng Thống VNCH, trong đơn phải trình bày đầy đủ yếu tố chứng minh được việc xin đổi tên. Thí dụ: tên của em đã khiến em phải khổ sở trong suốt thời đi học vì bị bạn bè chế giễu; và bây giờ ra đời lại bị xấu hổ mỗi khi tiếp xúc với người ngoài phải trình tên, họ vv... và suốt đời sẽ chịu mãi tình trạng ấy nếu không được đổi tên khác.

Đơn và hồ sơ phải nộp tại Bộ Nội Vụ vì Bộ này phải điều tra và cửu xét trước rồi mới trình lên Tổng Thống quyết định.

Hồ sơ gồm có đơn, giấy khai sanh, bản sao căn cước và tờ khai gia đình. Trong đơn phải ghi tên mới mà em muốn đổi.

Như vậy em thấy không có vấn đề ra Tòa, người chứng hay tốn kém tiền bạc gì cả. Tuy nhiên phải chờ đợi khá lâu đấy vì Bộ Nội Vụ phải thực hiện một số thủ tục cần thiết (như phải cho điều tra xem em có muốn đổi tên vì một lý do nào khác như đang bị truy lùng, phạm pháp, đã lãnh án... không).

Khi được đổi tên rồi, em sẽ đem sắc lệnh tới cơ quan hộ tịch để xin điều chỉnh giấy khai sanh; tới cơ quan Cảnh sát Quốc gia xin đổi căn cước...

thơ verlaine

1— Tóm tắt cốt truyện « *Autant en emporte le vent* ».

2— Bài thơ nào nào có câu: « *Dis qu'as-tu fait, toi que voi là, de ta jeunesse ?* ». Tác giả? Xin cho biết nguyên văn bài trên.

3— Cho biết tiểu sử Leon Tolstoi. Còn sống?

VIỆT THÚY (Saigon)

1) Một lần nữa, xin miễn tóm tắt các tác phẩm, nhất là các trường thiên tiểu thuyết như trường hợp cuối « *Autant en emporte le vent* ».

2) Bài thơ bạn hỏi là một bài thuộc tập thơ « *Sagesse* » của Paul Verlaine, nguyên văn như sau: *Le ciel est, par-dessus le toit,*

Si bleu, si calme !

Un arbre, par-dessus le toit,

Berce sa palme.

La cloche, dans le ciel qu'ou voit,
Doucement tinte.

Un oiseau sur l'arbre qu'on voit
Chante sa plaiute.

Mon Dieu, mon Dieu, la vie est là,
simple et tranquille.

— Qu'as-tu fait, ô toi que voi là
Pleurait sans cesse,

Dis, qu'as-tu fait, toi que voi là,
De ta jeunesse ?

3) Leon Tolstoi là một Bá Tước người Nga, một đại văn hào của nước ông cũng như của cả thế giới. Ông sanh năm 1828 tại tỉnh Tula. Tuổi trẻ theo học tại Kazan,

sau vào quân đội dự cuộc chiến Crimée (1854-1856). Sau chiến tranh ông xin giải ngũ và từ đó chuyên chú nghiên cứu triết lý, thần học và sáng tác. Ông sáng tác rất nhiều, trong số đó có nhiều tác phẩm đến nay vẫn còn được đọc giả trên khắp thế giới say mê như: « *Enfance* », « *Les Cosaques* », « *Guerre et Paix* », « *Anna Karénine* », « *Une confession* », « *La mort d'Ivan Ilyich* », « *La Sonate de Kreutzer* », và « *Résurrection* ».

nhiên liệu phi thuyền

1— Có vận tốc nào nhanh hơn ánh sáng không?

2— Chiếc phi thuyền muốn vượt khỏi tầng khí quyển trái đất phải tiêu mất bao nhiêu nhiên liệu? Khi đậu vào mặt nguyệt cầu có giảm bớt tốc lực không?

VIỆT TUỜNG (Tuy Hòa)

1) Không.

2) Muốn trả lời câu hỏi của em phải biết phi thuyền nào, nặng bao nhiêu, phi thuyền của nước nào. Vì số nhiên liệu cần thiết tùy thuộc vào sức nặng của chiếc phi thuyền (phi thuyền nhẹ thì cần ít nhiên liệu, nặng thì cần nhiều hơn); phi thuyền của nước nào (Nga, Hoa Kỳ) vì mỗi nước có thể sử dụng loại nhiên liệu khác nhau.

(xem tiếp trang 64)

anh chỉ yêu dấu



truyện dài BÌNH TIỀN LUYỆN

Tôi còn một chút may mắn là được nhìn thấy Chi thêm lần nữa ở đây, rồi em lên xe khuất mắt. Con chim nhỏ khuất mắt trong bầu trời yêu dấu của tôi. Chiếc xe tung lên một đám bụi đỏ trước cổng nội trú rồi xa dời. Ở một góc ngực tôi bỗng nhói đau. Cánh cửa nào đó vừa đóng lại tối xăm hờn tôi, lao đao. Trong một phút sống người ở trên cao nhìn xuống tôi đâu nhận ra tôi đang đứng bên cạnh người nữ tu này giờ, bà chăm chú quan sát từng cử chỉ của tôi không sót.

— Chào Sơ.

Tôi bước đi như chạy về phía cầu thang. Chào một khuôn mặt nữ tu nghiêm nghị của nội trú, tôi không qua lại với tiếng gọi đuổi theo của bà.

— Ông Huy, ông không thể đi lối đó.

Mặc. Tôi cứ xăm xăm bước đi. Lúc lâu sau thì tôi biết mình đã lạc, tôi đi lung tung khắp nơi trong khu nội trú. Qua các hành lang, qua những căn phòng cửa sổ im lìm đóng lại, qua những lớp học thành thang bỏ trống, qua dãy hành lang, qua khu bệnh thất. Tôi đi như người vô hồn trước những cặp mắt ngó nhìn và những tiếng xăm xi chỉ chỗ của các người nữ tu ở đây. Cuối cùng tôi cũng xuống được tới dưới. Thay vì đi dọc theo dãy hành lang thì tôi lại băng ngang sân để một lần nữa bị bao vây bởi mắt nhìn và tiếng xôn xao của mọi người.

Ở cửa phòng khách tôi bị chặn lại bởi Sơ Giám Đốc đã chờ sẵn.

— Cảm ơn Sơ.

Tôi cúi đầu chào bà. Và không kịp đề bà nói gì, tôi lặng lẽ bước ra cổng. Ở đây tôi đứng lại để nhìn khắp khung cảnh nơi em yêu dấu đã

đi qua một thời lần chót, nhìn những khung cửa vòng cung, vuông vắn rộng và đám ngói quen thuộc, những người nữ tu áo xanh và dáng đi khép nép. Cảm ơn những ngày chủ nhật. Cảm ơn tất cả. Bầy sẽ cũ vẫn riu rít bay nhảy trên mái hiên nhà nguyện. Tấm kính màu nơi ô cửa nào đã vỡ vắn vớ. Đám thông vẫn xanh trên đồi như những mùa thu đã xanh. Tình cờ tôi còn được ban thêm một chút hạnh phúc nhỏ đã đặt chân đến tất cả những lối những nơi thân quen mà hằng ngày em yêu dấu đã qua. Cảm ơn ngôi trường với hồng, cảm ơn những người nữ tu nội trú. Tôi chỉ tiếc là sao mình không được gặp lại Sơ Catherine thêm một lần; như một lần từ giã biết ơn. Một mình lầm lũi bước xuống con dốc, tôi nghe rõ từng tiếng sỏi lăn khô rời rã dưới chân. Thiên này rồi rất lạ. Domaine De Marie chìm khuất trong thế giới mơ hồ của tôi, mai kia sẽ chỉ còn là một đám xanh trong quê hương kỷ ức. Em đã xa, tất cả vô nghĩa, vô hồn và vô âm sắc. Em để lại cho tôi những bước như bước vào khoảng không chết đuối giữa trời.

Trên đường về tôi nghe tiếng chuông mười hai giờ vang lên trên đồi nhà thờ chính tòa. Tiếng chuông đánh vỡ tan ngày chủ nhật của thành phố. Tôi thêm mình có thể khóc được, khóc ngất giữa một ngày đã chết. Nhưng sao hờn tôi bỗng khô như đá.

Trở về nhà tôi gặp cô Ngân vui vẻ la lớn lên: thằng Hiện đã về rồi, không thể ngờ được. Tôi cười với cô và hớn hờ bắt tay người thanh niên cao lớn là Hiện đang đứng chống tay nhìn mái hiên bếp bị cành cây mục gãy xuống chém một góc đèn qua. Cô Ngân trở mắt hỏi tôi khi sự nhớ ra:

— Em Chi đâu?

Tôi đùa:

— Cháu bỏ quên áo măng-tô ở nhà nên không có túi để mang em ấy về. Tiếc quá, chắc trưa nay cô định cho ăn ngon lắm.

Nhìn tôi là lạ rồi cô Ngân bỏ xuống bếp dọn cơm. Suốt bữa ăn tôi nói chuyện luôn miệng và luôn bày trò cười. Hiện bảo không ngờ anh vui tính quá và bữa ăn trưa ồn ào tiếng nói cười của chúng tôi. Hẳn kể chuyện ở đơn vị và luôn kèm theo những tiếng cười thề ở đầu và cuối mỗi câu nói như một thói quen. Cô Ngân lên tiếng phản đối và bảo là, riết rồi đám đông dạy mầy đủ mọi thói hư. Buổi chiều tôi theo Hiện lên phố đi nhậu, hẳn uống chừng nào rượu tôi uống chừng nấy. Khuya về say khướt. Rồi nhớ tới Chi, tôi nằm khóc thút thít như đứa trẻ con.

(còn tiếp)



NGUYỄN TUẤN ANH

NGUYỄN THỊ HOA (Saigon)

1— Mỹ phẩm mang tên Beauty Sleep hiệu Elizabeth Arden dùng để thoa mặt mỗi tối trước khi ngủ sẽ làm cho làn da mịn màng.

2— Bệnh da miệng thâm đen thường thấy ở phái yếu. Muốn trị phải chích Acétate De Testosterone và dùng dung dịch chích 4olo lưu huỳnh hoặc dung dịch còn có chứa Iode để thoa chung quanh miệng trong một thời gian khá lâu mới mong có kết quả.

TUẤN (Long Xuyên)

Chiều cao của cơ thể mỗi người phụ thuộc rất nhiều yếu tố cháu ạ. Thuốc men chỉ giúp một phần nào. Cháu nên uống sữa hàng ngày, ăn nhiều thịt cá và năng bơi lội, chạy nhảy. Có thể uống dầu cá viên (Moruton, Morucaps, Sevenssea).

MỘT BẠN ĐỌC Ở QUI NHƠN

1— Da vàng sạm cùng với trông mắt và nước tiểu thì dịch thì là cháu đang bị đau gan đấy. Phải kiêng đồ mỡ nhất là trứng. Nên chích Lobamine và uống Cholagol, Vitasiphon. Tuy nhiên nên khám Bác sĩ để thử máu và nước tiểu.

2— Trong những ngày kinh hãy dùng Hémagène hay Méliomène và 1 chút thuốc trấn thống như Aspirine cho khỏi đau bụng và trị nhưc mỗi tứ chi.

3— Hay bị ho khi trời lạnh có nghĩa là phổi yếu. Cần chụp ngay 1 hình phổi để tìm bệnh lao. Tạm chích Calcium Corbière, Broncobiotin và uống Sirop Bénadryl Expecto- rant cho long đờm.

NGUYỄN HUY THỤY (Saigon)

Những cơn co giật tứ chi rồi ngất đi là triệu chứng của một căn bệnh rất khó chữa, đó là bệnh động kinh (Épile Psie). Tránh trèo cao, bơi lội, lái xe vì rất nguy hiểm khi ngất bất tỉnh linh. Thuốc ngủ Gardénal là thuốc tốt nhất trị bệnh này.

LÂM THỊ GIAO THỤY (Vũng Tàu)

1— Hay bị cảm, sổ mũi mỗi khi nằm ngoài sương hay đi dưới mưa chứng tỏ cơ thể đang trong tình trạng suy nhược. Nên dùng sinh tố C hàng ngày cùng Strongéol hay Activarol.

2— 38 kg là con số không mấy khả quan. Nên ăn nhiều thịt, cá, trứng và sữa.

3— Có rất nhiều chứng bệnh làm thành ra các triệu chứng cũng thay đổi tùy theo bệnh cháu ạ. Hay bị chóng mặt, hồi hộp, đau nhưc ở bên trái ngực v.v... là những triệu chứng thường thấy.

4— Đổi khí hậu tất nhiên là tốt cho cơ thể. Một cuộc du ngoạn Đà Lạt hay 1 cuộc vùng vẫy trên sóng nước biển khơi đều đem lại lợi ích cho cái kiếp sống tù túng trong các đô thị.

SONG ANH (Phan Rang)

Thuốc tiêu mỡ Lipolysin chỉ đem lại kết quả khi cháu uống mỗi ngày chừng 3-4 viên tới 1 tổng số chừng 200 viên. Rán kiên nhẫn nhé.

SỞ NGUYỄN

1— Đã cận mà không đeo kính chỉ tổ làm cho mắt phải điều tiết không ngừng nên càng ngày sẽ càng nặng thêm.

2— Thủ lao y phí thay đổi tùy theo từng bệnh.

4— Hémagène hay Méliomène có tác dụng làm bớt đau bụng và điều hòa kinh nguyệt.

NGUYỄN THỊ THANH Y (Saigon)

Chơi thân chia ngọt sẻ bùi với người bạn cùng phái, xa nhau thì nhớ nhau, mơ thấy nhau... chỉ có thể gọi là bệnh đồng tính luyến ái được? Cháu đừng nên thắc mắc nhiều mà mang mặc cảm tội lỗi. Cháu đã bước vào ngưỡng cửa Đại Học rồi vậy rán tìm 1

cuốn sách tả rõ vấn đề này mà xem sẽ giải tỏa được hết những nỗi phiền muộn không đâu.

NGUYỄN THỊ THANH VÂN (Đà Nẵng)

1— Dùng thuốc mỡ Vaseline để thoa tay da sẽ mịn màng như ý.

2— Da đen hay trắng là do số lượng chất sắc (Pigment) Mélanine chứa trong da nhiều hay ít. Muốn da trắng thì nên ở trong nhà, đừng ra nắng nhiều, ít lao động chân tay và đánh phấn.

3— Uống Opo - Veinogène các gân tay trắng xanh sẽ lặn dần.

THU NGÀ (Saigon)

1— Mắt hay mỗi khi đọc sách buổi tối, khéo không bị cận thị đấy. Thử đến nhờ Bác sĩ nhãn khoa đo thị lực xem sao.

2— Thường hay ngồi một chỗ, ít vận động sau khi ăn, uống nhiều nước quá sẽ làm cho bụng ngày một to. Năng bơi lội sẽ vừa ý.

3— Mới 16 tuổi đã cao 1m49 là vừa.

4— Dùng Selsun để gội đầu sẽ sạch gàu.

V. PHƯƠNG (Saigon)

Chứng ngứa ngoài da của cháu chưa được tả rõ ràng nên chú chịu không đoán được đó là ghẻ hay bệnh khác. Muốn chắc ăn cháu nên ghé thăm một BS chuyên trị ngoài da. Tạm dùng: Fongéryl nước để thoa. Uống Périactin, Allergina và chích Psorial xem sao.



NGÀY TÀN HẠ • ĐÔNG T.V.

Gần cuối mùa hạ...

Không còn hoa phượng kiêu sa rực rỡ, không còn đàn bướm trắng nhởn nhơ sân trường...

Cũng không còn một màu xanh dịu mắt của thảm cỏ non hôm nào.

Trời xanh hun hút, và nắng chiều gay gắt trên nền đất rất bỏng, cơn mưa buổi sáng chỉ còn để lại vài vũng nước đục ngầu ở phía dưới chân đồi, Bích Nguyễn ôm nghiêng tập vở trong đôi tay trần, thở dài:

— Rồi cũng hết mùa thi, hẳn mình chẳng còn chuyện gì để nhớ...

Tôi dựa sát người vào gốc sao, mỉm cười.

— Nhưng với ta. Nguyễn ạ, ta có rất nhiều chuyện để nhớ.

— Thí dụ?

— Cũng chẳng cần thiết lắm?

— Còn H? Độ này hẳn còn viết thư cho mi không?

Tôi lắc đầu, thôi, bỏ qua chuyện này đi nhé bạn! Chính Bích Nguyễn cũng hiểu rõ mình chẳng thể nào có cảm tình được với T.H! Nhỏ Nguyễn hỏi gặng lại tôi:

— Thế sao trong lớp, ta vẫn bắt gặp nhà người tơ tưởng đến một nhân vật nào gần gũi lắm kia mà...

— Thôi, học bài đi nhé bạn!

Hai đứa lại cầm cúi trên trang vở chỉ chút những hình vẽ! Bích Nguyễn quên nhanh câu chuyện vừa khơi động hồn tôi! Ôi những vòng tròn, có phải người vẫn chậm rãi đi trên vòng tròn và em ngậm ngùi trông theo! Đuối theo một hình bóng, để chưa chát cho mình, cho riêng mình! Có bao giờ người hiểu được tim em chỉ biết rung động một lần, chỉ biết xôn xao một lần.

— Nhỏ Nguyễn à, nhỏ có thấy ta dễ thay đổi lắm không?

Bích Nguyễn thoáng bối rối, chắc hẳn nhỏ bạn đang cười cợt sự hoang phí thời gian:

— Sao lại hỏi ta câu đó!

— Bạn thân ơi, ta không ham học bài nữa đâu?

Tôi đặt đồng sách trên nền vải trắng, lặng lẽ xuống đồi. Bích Nguyễn đứng dậy vẫy gọi tôi rồi rít. Tôi như một kẻ điên dại nào vừa lạc xuống thành phố. Và tôi khóc, nước mắt trào ra mặn chát.

Kỷ niệm ơi! Kỷ niệm ngoan tưởng chừng ngu ngoan trong tâm trí. Nhưng làm sao tôi hiểu được. Chỉ cần một lời nói khơi động... Ôi chao Bích Nguyễn, sao nhỏ bạn thân độc ác với tôi như thế.

Tôi đợi chờ một cơn mưa, cơn mưa ào ạt xô đẩy cơn đau đang dày ả tôi, đang xâm chiếm phần đời còn lại. Bàn ghế, sách vở đã giam hãm những ước mơ hão huyền. Người ạ, làm sao tâm hồn em trở lại bình thường bây giờ?

— Trời ơi! Nhỏ bạn! sao đi chân trần xuống đây? Nặng quá.

— Bích Nguyễn lên trên kia đi, tao đã bảo chán học rồi mà.

— Đừng giận tao, cho tao xin lỗi, Đông mà.

Tôi vẫn đi, chân trần, đầu trần! Trời vẫn cao xanh, xa vút. Bích Nguyễn ơi, sao hồn ta giờ lạ lẫm vô chừng.

— Nhỏ bạn không muốn giữ lời hứa với...

— Người hôm nào đó chẳng?

— Người nào? Sao nhỏ Nguyễn biết?

— Đứa nào trong bọn cũng chỉ nói một câu ấy, một lời ấy! Sao ta lại không biết?

Tôi ngập ngừng:

— Nhỏ Nguyễn.

— Chi?

— Ta hỏi nhỏ đừng cười.

— Vậy ra Đông không tin tưởng ở ta đó chẳng?

— Không phải vậy.

Bích Nguyễn bật cười:

— Nói giỡn Đông như vậy, chứ thật ra Nguyễn biết hết ý nghĩ của nhỏ rồi. Nói ra thì có chưa chát lắm!

— Cũng chả sao!

Nhỏ Nguyễn có vẻ ngạc nhiên trước thái độ dửng dưng bình thản của tôi, nào nhỏ có hiểu cho rằng sóng đã trào, mưa đã nổi trong tâm hồn tôi đôn ấu! Sao ích kỷ rửa Đông? Sao ích kỷ rửa Đông? Nhưng người ạ, sao trong tâm trí lúc nào em cũng chỉ muốn được giữ mãi hình ảnh của người, duy nhất, độc nhất! Khổ sở cho em không người, tội nghiệp cho em không người...

Ngày cuối mùa hạ, lần thứ hai, tôi khóc...

ĐÔNG T.V.



TÒA SOẠN

nhắn tin riêng :

MUỖNG MÁN (Huế) : Đã nhận được thư báo đảm. Saigon đang mưa, cũng chẳng vui gì lắm. Toàn ban Tuổi Ngọc gửi lời thăm và chúc lành.

NGŨ LUÂN : Bạn khó tính nhỉ. Chắc chắn không dám gọi bạn là «những người thơ mới» đâu. Đừng lo. Chúc bạn vui.

MỸ THUỜNG (Đà Nẵng) : muốn trở thành những nhà văn lớn thì khó chứ muốn trở thành nhà văn... Tuổi Ngọc thì không khó chút nào. Cháu yên trí mà gửi bài đi nhé. Đăng nào ta cũng gò ghề môn Việt Văn ở trường rồi cơ mà.

N.H. HOÀI SƠN THANH : Nói thì nói vậy chứ chưa đến nỗi nào đâu. Cảm ơn em, đã đỡ rồi. Vẫn mong nhận được bài mới của em. Đừng nản chứ.

HUYỀN HƯƠNG (KBC 7682) : Đã nhận được các bài thơ của bạn. Những độc giả đối với Tuổi Ngọc nó có cái tình lạ lắm, bạn ạ. Vì thế bạn đừng ngại gì về hình thức thư từ. Rảnh, bạn cứ viết gửi tiếp cho Tuổi Ngọc.

BẢO DUNG (Tân Định) : Thật xúc động khi đọc xong lá thư dài 10 trang của cháu. Có quá nhiều việc để trình bày cho rõ «trắng đen» nên không thể trả lời trong một cột báo nhỏ này được. Rất mong cháu mang lá thư đó đến tòa soạn vào buổi sáng, gặp mới có thể nói nhiều được.

TRIỀU SƯƠNG (Long Xuyên) : Rất cảm động khi đọc lá thư ngắn của cháu. Nếu ai cũng như cháu thì làm sao mà Tuổi Ngọc lẫn kèn được. Cảm ơn lời chúc lành của cháu.

NGUYỄN THỊ KỶ NIỆM (K.P.) : Dầu tình hình cũng chẳng sáng sủa gì lắm nhưng mà Tuổi Ngọc chẳng dám than nữa sợ bạn ngọc trách sao cứ mãi thở than. Thư từ và bài vở khá nhiều nên phải chờ thư từ để trả lời, đừng trách tòa soạn tội nghiệp nghe.

THÙY DƯƠNG THẢO (Huế) : Gửi bài dĩ nhiên hy vọng bài mình được đăng. Tòa soạn chỉ mong có bài hay để đăng thôi, không bao giờ lại muốn bỏ bài của em đâu. Nhờ chờ nhé.

TRẦN THUY THẢO (Ngũ Bình) : Tòa soạn rất cảm động khi em đã vào lính, đóng ở xa mà vẫn nhớ tới TN. Tất cả gửi lời cảm ơn em.

HUYỀN LINH (Sài Gòn) : Dù có bận yêu cầu nhưng không làm sao khác hơn được vì, Tòa soạn không thể biên thư riêng. Cảm ơn lời khen của bạn về quyển sách ấy. Còn chuyện quen nhau. Chúng ta chẳng quen nhau rồi là gì ?

NGUYỄN THỊ LIÊN (Phước Thọ) : Chờ đợi không làm cháu đau tim lắm, chờ đợi sẽ nuôi lớn TN ấy chứ. Cho cháu gửi lời cảm ơn Ba mẹ cháu nhé. Đúng rồi, vẽ phải theo một kỹ thuật riêng, vẽ trên giấy cứng và vẽ bằng mực Tàu. Tòa soạn cảm ơn lời chúc của cháu.

MỘNG DU (Sầm Giang) : Viết thư cho cháu việc gì phải hồi hộp ? Bài cháu đã nhận được rồi đấy. Chúc cháu ăn cái túi kếp ở kỳ thi này.

TÂM CA (Đà Lạt) : Lâu quá rồi anh không nhớ, nhưng em nhắc một bài thi anh phải nhớ. À, ngày xưa... Bây giờ khối Búp Bê đã là người lớn đáng hoàng, danh vị. Giải thưởng đó em cứ giữ lấy. Viết thư cho anh là vui rồi. Cảm ơn lời chúc lành của em.

THÚY MỸ (Thủ Đức) : Sao cháu không bỏ tiền ra mua hẳn một quyển mà đọc có phải hách hơn không. Lỡ mai mốt anh chị không nhìn cháu

nữa thì sao ? Khóc à ? Đùa đấy. Bài cháu đã nhận được.

NGUYỄN THOẠI (Qui Nhơn) : Bức thư dài của cháu làm chủ xúc động. Cháu đã hồi chủ và cũng tự trả lời rồi vì việc làm ấy của cháu rất đúng. Chứa đựng cũng là một điều tự an ủi cho mình. Gửi lời thăm cháu và chúc may mắn.

LÊ THỊ SONG HOÀNG (Bình Dương) : Cháu bạn quá nên không viết thư riêng được. Tên thật của cháu và hình đã có ở bìa sau mấy cuốn sách phát hành gần đây. Cháu chọn khó tìm mua một cuốn sẽ biết. Bài cháu tòa soạn đang đọc.

PHẠM NGỌC HẢI (Biên Hòa) : Gửi bài dĩ nhiên cháu phải hy vọng và hy vọng tràn trề là đằng khác. TN chỉ hy vọng có bài hay để đăng thôi chứ làm sao có việc «dìm» bài.

TÚ ANH (?) : Chỉ sợ cháu quên TN thôi chứ TN không bao giờ quên cháu đâu. Lâu quá mới nhận được thư cháu đấy. Chủ nhiệm D.A. đã hết bệnh rồi và gửi lời thăm cháu đó.

CAO NHẬT QUYÊN (Ninh Hòa) : Mấy nhà văn nhà thơ lớn đó sợ họ không đọc TN. Cái nhắn tin của bạn tưởng nhờ báo Văn đăng thì tiện và nhanh chóng hơn. Cảm ơn lời chúc lành của bạn. Một lúc nào đó sẽ có dịp gặp, lo gì. Anh Đặng Xuân Côn gửi lời cảm ơn bạn rất nhiều và mong «khoản đó». Hy vọng sẽ gặp sớm

biết một biết mười ● nguyên thế (tiếp theo trang 55)

Nếu lấy trường hợp phi thuyền Apollo XI là phi thuyền của Hoa Kỳ đã đưa những người đầu tiên lên Mặt Trăng thì ta có những con số sau đây :

— Trọng lượng của toàn thể phi thuyền : 2900 tấn.

— Phi thuyền được đẩy đi do hỏa tiễn Saturne 5. Hỏa tiễn này gồm 3 tầng.

— Tầng thứ nhất phải đốt hết 2250 tấn nhiên liệu.

— Tầng thứ hai phải đốt hết 390 tấn nhiên liệu.

— Tầng thứ ba phải đốt hết 96 tấn nhiên liệu, lúc đó phi thuyền

mới bứt khỏi quỹ đạo Trái Đất để bay tới Mặt Trăng.

Vậy với loại nhiên liệu được Hoa Kỳ sử dụng, muốn đưa một phi thuyền nặng 2900 tấn với một tốc độ cần thiết để bay trên một quỹ đạo đưa tới Mặt Trăng, cần phải sử dụng khoảng 2756 tấn nhiên liệu.

3) Dĩ nhiên khi muốn đáp xuống Mặt Trăng, phi thuyền phải giảm tốc độ, nếu không với tốc độ đang bay sự va chạm sẽ quá mạnh, phi thuyền sẽ vỡ tan. Người ta đã giảm tốc độ của phi thuyền bằng cách cho khai hỏa một hỏa tiễn đặt ở phía mũi phi thuyền để đẩy ngược lại.

ngày tháng trắng ● sợi tóc dài (tiếp theo trang 19)

Đã lâu, người thanh niên không bước chân qua cổng nhà nàng. Sự vắng mặt đột ngột như đêm nhập vào chiều bao giờ không ai hay. Làm sao để nói cùng chàng về những điều mà nàng đã hay biết, những điều ở ngoài sự ngờ tưởng của nàng mà cho mãi đến giờ phút này, nàng như vẫn không thể tin rằng chàng đã bỏ nhà ra đi. Đã sa đoạ đến tận cùng của tội lỗi. Không vì một duyên cớ gì hết? hay vì một cớ nào chàng không hề cho hay, không tỏ lộ một hành động nào để nàng nhận thấy.

«Em vẫn không là gì trong tâm hồn anh. Em chỉ là sợi tơ không đủ bền chặt để quấn giữ lấy bước chân anh».

Cuối cùng, trước khi ru mình vào giấc ngủ, nàng chỉ còn biết quyết định sẽ cố vận dụng mọi khôn ngoan, tế nhị và tình yêu để kêu gọi chàng trở về. Hy vọng mong manh rằng chàng sẽ trở về.

«Nhưng có thật rằng trong đời anh em còn có một chỗ đứng? Nếu có, anh đã không như thế. Nếu không, em còn biết phải làm gì khi đã được nhìn như cội trống không, vô cùng trước mắt anh.»

Cái ý nghĩ đau đớn ấy thấm tậi cùng tim óc rồi xô ngã thành tri giác giữ nước ở một con đê. Đôi mắt nhòa lệ cùng đêm tối.

Có bao giờ tôi hay một ngày chân mình dẫm lên những gai nhọn trên con đường đi tìm hạnh phúc. Có bao giờ chàng biết đến những giọt lệ này. Và biết đâu, ở ngôi nhà ngoài phố, giờ phút này mẹ chàng cũng đang đề ngó lòng mình cho những cảm xúc ào ạt trào dâng.

SỢI TÓC DÀI

BÀI NHẬN ĐƯỢC

từ bạn ngọc

VĂN

Tuyết, Đan Quỳnh, L. Phước Mai, Hồng, Nguyễn Mây Hạ, Hiền Thy Họa Mỹ, Lê Văn Nguyên, Hạ Uy Di, Lam Phương, Huy Ngân, Nguyễn Thụy Hoàng, N.V.B., Phạm Thị Thu Xưa, Nguyễn Đoàn Ngọc Châu, Phạm Thị Thu, An Vi, Phương Liên, Bích La, Trần Hồng Sinh, Nguyễn Thụy Vi, Thanh Nguyên Ngọc Kiều, Hạnh, Đan Hồng, Ng. Thy Hồng Yến, Tây Phong, Thiên Lương, Mỹ Trang, Dạ Lai Hương, Oeillet, Trầm Nghi, Ng. Thiên, Nguyễn Lê Yên, Kim Thượng, Việt Nguyễn, Đào Hương, Lê Văn Ngai, Thơm Mưa, Đồng Tửng Tâm Vông, Hoàng Như Thụy, Y. Giao, Tiên Du, Trầm Thy Quỳnh Nghi, Tâm Diệp Kha Thụy, Hoa Cỏ May, Su Su, Mây, Âu Văn Lang Quiên, Phiến Tâm, Nguyễn Thị Thanh Tâm, Đình Tê Hát Bình Phước, Mỹ Trang, Nguyễn Thị Xa Xăm, Tê Hát, Mát Táng, Lý Nguyễn, Mỹ Khuê, Mến, Giang Minh, Miên Hạ, Hoài Thanh Huyền, Nghiễm Truật, Hồ Thị Nguyệt Thanh, Cao Văn Phi, Nhật Thanh, Phạm Anh Tuấn, Như Hạt Cát, Hát Huyền, Cơ Hoài Thanh, Võ Thụy Nhất Long, Huỳnh Thị Mỹ Châu, Lương Uy Phương, Đông T.V., Diễm My, Hoàng Văn Cương, Hoài Baby, B. 292394027, Kim Hoa, Hoàng Minh, Huy Minh, Việt Linh, Nguyễn Trần Cúc Nhân.

THƠ

Lý Anh Sê, Thái Đức Thành, Kh. Th. Du, Trần Thị Thu, Phạm Viết Thiên Trần Xuân An, Huỳnh Văn Hùng, Hoài Nhật Vũ, Phạm Thị Nha Trang, N.H. Hoài Sơn Thanh, Tiễn Hải, Thương Mượn, Trung Vương, Ch. Nghĩa, Ngự Ngử, Nguyễn Hoàng Thu, Mai Sĩ Thôn, Ngu Du, Vô Danh, Mộng Trương Chính, Nguyễn Vọng Mây Bay, Mai Duyên Cầm, Hoàng Phương, Sao Đêm, Lê Yên Linh Phương, Phan Hiếu Kính, Mây Hạ, Nguyễn Công Minh B.H, Ngô Lân, Lê Nguyên Thi, Nguyễn An Sơn, Vũ Đan Thanh, Chiêu Vũ, Thanh Thoại Thụy Vi, Nguyễn Hàn Đông Thảo, Việt Quốc Minh, Jalau, Huỳnh Chiêu Vọng, Song Hát, Nguyễn Xuân Sơn, Lê Văn Nguyên, Lê Duy Kiều Diễm, H.T. Tuyết Nga, Quỳnh Thủy, Âu Văn Lang Quiên, Huy Uyên, Thụy Chiêm, Quỳnh Thủy, Thái Đức Thành, Quán Tường, An Vi, Hoài Mặc Giang, Nguyễn An Bình, Khuê An, Nguyễn Ngọc Hoàng, Đoàn Thụy, Nghi, Trần Du Tâm Vông, Hạ Thanh, Lê Miên Dzu, Hải Yến Linh Thy, Diệp Thị P. R. D. Hạ Uyên Thảo, Đông T. V., Chiêu Lý, Văn Khúc Nhân, Nguyễn Thương Hoài, Mây Nguyễn, Bùi Hữu Miên, Quốc Bằng Lê Minh Liệt, Hoàng Nhữ Mí, Nguyễn Hàn Đông Thảo, Hoàng Huyền, Hát Huyền, Tùng Hia, Bá Bạt, Văn Công Mỹ, Lê Công Tư, Minh Yên, Huỳnh Văn Hùng, Trần Ngọc Kim, Phan Thiên

Sữa MONT BLANC

tuổi trắng



MONT BLANC

của xứ non cao

*dồi dào sinh tố cần thiết cho
trẻ con và người có tuổi.*